

**STSJAD, Penal del 30 de juny del 2026 (ROJ: STSJAD 144/2026 -
ECLI:AD:TSJADAD:2026:144)**

Òrgan: Tribunal Superior de Justícia - Seu: Andorra la Vella - Sentència: 11/2026 - Recurs: 4/2026 -

Data resolució: 30/06/2026 - NIG: 5300543220240001095

Ponent: FATIMA RAMIREZ SOUTO

Tipus de resolució: Sentència

Títol: Delictes majors d'agressió con violència constitutiva de violació, agressió con violència constitutiva de violació en grau de temptativa, agressió con violència i agressió con violència amb abús de confiança. Valoració probatòria, credibilitat i fiabilitat del relat de la víctima.

ABUSAR DE LA CONFIANÇA

AGRESSIÓ SEXUAL CONSTITUTIVA DE VIOLACIÓ

PRESUMPCIÓ D'INNOCÈNCIA

SENTÈNCIA ABSOLUTÒRIA

TEMPTATIVA

RESUM I.A.

La Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra ha estimat el recurs de l'acusat i ha revocat íntegrament la condemna imposada en primera instància per diversos delictes d'agressió sexual contra tres menors. El tribunal considera que les declaracions de les presumptes víctimes no disposen de prou elements de corroboració objectiva per desvirtuar la presumpció d'innocència. En conseqüència, acorda l'absolució de tots els delictes pels quals havia estat condemnat i la seva immediata posada en llibertat.

SENTÈNCIA

Magistrats

FATIMA RAMIREZ SOUTO

ALEXANDRA CORNELLA SOLA

IMMACULADA RODRIGUEZ DIAZ

Tribunal Superior de Justícia

Sala Penal

TSJP.- Recurs General 0000004/2026

ORIGEN.- Delictes Majors (Major d'edat) 6000056/2025 - 0

NIG: 5300543220240001095

Sentència: SENTÈNCIA 11-2026 DE 30/06/2026

Ponent : Fàtima RAMÍREZ SOUTO

Data : 30/06/2026

Sala : Tribunal Superior de Justícia - Sala Penal

Referència : TSJP.- 0000004/2026

Nig : **5300543220240001095**

IU : ECLI : AD:TSJP:2026:00011

SENTÈNCIA 11-2026**PARTS:****Apel·lants:****MINISTERI FISCAL****Sr. Serge**

Advocat: Sr. Ramon

Srs. Maite i Albí, en nom i representació de la seva filla menor d'edat Vanessa.**Srs. Laurent i Noèlia**, en nom i representació de la seva filla menor d'edat Jacqueline.

Advocat: Sr. Aureli.

Apel·lats: les mateixes parts apel·lants**COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:****Magistrades:** Sra. Fátima RAMÍREZ SOUTO (ponent)**Sra. Alexandra CORNELLA SOLÀ****Sra. Immaculada RODRÍGUEZ DIAZ****Objecte:** Delictes majors d'agressió con violència constitutiva de violació, agressió con violència constitutiva de violació en grau de temptativa, agressió con violència i agressió con violència amb abús de confiança. Valoració probatòria, credibilitat i fiabilitat del relat de la víctima.

Andorra la Vella, a la data consignada al marge.

En el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència de data 10 de desembre de 2025 dictada pel Tribunal de Corts en la Causa i Rotlle de referència, seguida pels delictes majors d'agressió con violència constitutiva de violació, agressió con violència constitutiva de violació en grau de temptativa, agressió con violència i agressió con violència amb abús de confiança. Els components del Tribunal Superior de Justícia expressats al marge s'han constituït per a la vista i decisió. És ponent la magistrada **Sra. Fátima RAMÍREZ SOUTO**.

ANTECEDENTS DE FET**I.-RESULTANT:**El Tribunal de Corts dictà sentència de data 10 de desembre de 2025 amb la següent part dispositiva:

Decideix: "Absoldre Serge del delicte major d'agressió con violència constitutiva de violació agreujada essent la víctima especialment vulnerable per raó de la seva edat i/o realitzada amb prevalença d'autoritat, de superioritat o amb abús de confiança, i del delicte major d'agressió con violència amb abús de confiança.

Condemnar Serge com autor responsable d'un delicte major d'agressió con violència constitutiva de violació en grau de temptativa, i d'un delicte major d'agressió con violència, tipificats i penats respectivament als [articles 145 i 144 del Codi penal](#) vigent fins la reforma operada per la Llei 45/2022, del 22 de desembre, qualificada de modificació de la Llei 9/2005, del 21 de febrer, qualificada del Codi penal (en vigor des del 19 de gener del 2023) pels fets relatius a la menor Jacqueline; d'un delicte major d'agressió con violència constitutiva de violació de l' [article 145 del vigent Codi penal](#) posat en relació amb el 144 pels fets relatius a la menor Vanessa; i d'un delicte major d'agressió con violència de l' [article 144 del vigent Codi penal](#) pels fets relatius a la menor Verònica, concorrent la circumstància atenuant de ser menor de 21 anys respecte dels delictes major d'agressió con violència constitutiva de violació en grau de temptativa i major d'agressió con violència, i concorrent la circumstància excloent incompleta de cometre la infracció penal no podent comprendre la il·licitud del fet o actuar d'acord amb aquesta comprensió per raó de qualsevol anomalia o alteració mental, a les penes de:

- TRES ANYS DE PRESÓ, i la pena complementària de PROHIBICIÓ D'ENTRAR EN CONTACTE AMB LA VÍCTIMA per un període de TRES ANYS, pels fets relatius a la menor Jacqueline,
- QUATRE ANYS I MIG DE PRESÓ, i la pena complementària de PROHIBICIÓ D'ENTRAR EN CONTACTE AMB LA VÍCTIMA per un període de DOTZE ANYS, pels fets relatius a la menor Vanessa,
- DIVUIT MESOS DE PRESÓ, i la pena complementària de PROHIBICIÓ D'ENTRAR EN CONTACTE AMB LA VÍCTIMA per un període de DOTZE ANYS, pels fets relatius a la menor Verònica.

Igualment, s'imposa al processat Serge el pagament de l'import de 33.000 € en concepte de responsabilitat civil, així com els imports que s'acreditin en període d'execució de sentència en concepte de despeses de seguiment psiquiàtric i psicològic de la menor Vanessa, així com el pagament de les despeses processals causades."

II.-RESULTANT:El precedent fallo es recolza en els següents fets que declara provats en el seu primer Resultant:

"Són fets provats i així es declara, que durant l'estiu del 2021 i entre els mesos de setembre i desembre del 2023, el processat Serge, nascut el NUM000 del 2001, de nacionalitat andorrana i sense antecedents penals, va conèixer a les menors Jacqueline, Vanessa i Verònica, amb les quals va mantenir relacions i/o conductes con violencias, sense llur consentiment i tot forçant-les a mantenir certes conductes en contra de llur voluntat:

Durant l'estiu de l'any 2021, a través d'un amic en comú, el processat Serge va conèixer a la perjudicada Jacqueline, nascuda el dia NUM001 de 2006, i de 14 anys al moment dels fets, amb qui va iniciar una relació d'amistat. En data no determinada durant aquell estiu, el processat Serge va proposar a la perjudicada d'anar a fer una volta amb el seu cotxe per la parròquia d'Escaldes-Engordany, i mentre feien temps per recollir un amic, van acabar al final de la zona residencial dels Vilars on el primer va aparcar el vehicle: allà el processat Serge va proposar a la perjudicada d'anar a la part de darrera del cotxe per estar més còmodes, accedint la menor Jacqueline; una volta asseguts al darrera del vehicle, el processat començà a apropar-se a la menor, demanant-li aleshores la Jacqueline que volia sortir del vehicle, al que Serge li respongué que si no li donava un petó no obria les portes, negant-s'hi la menor, moment en què el processat Serge, agafà a la Jacqueline pels 2 canells i la va immobilitzar, posant-se a sobre d'ella, immobilitzant-li les cames amb les seves, de manera que la menor únicament podia moure el coll, fins que la menor aconseguí finalment desfer-se d'ell en part, tenint però encara el processat agafats els braços de la menor, insistint aquesta de que la deixés sortir, no accedint el processat Serge. Seguidament, el processat, mentre li subjectava les mans amb una mà, amb l'altra es baixà els pantalons i els calçotets i li digué a Jacqueline que si no li feia alguna cosa no la deixaria sortir del cotxe, i mentre continuava subjectant-li els canells, agafà amb l'altra mà el cap de la Jacqueline i li baixà en direcció al seu penis a fi que aquesta li fés una fel·lació, no arribant però el processat Serge a introduir el seu penis a la boca de la Jacqueline compte tingut que aquesta li mossegà la zona dels genitals, reaccionant Serge dient-li que estava boja.

Després d'ocórrer l'anterior la menor Jacqueline demanà al processat que la portés al centre d'Andorra la Vella, cosa que Serge va fer, dipositant-la i deixant-la marxar.

Passat un temps, quan la Jacqueline ja havia complert els 15 anys, va rebre un missatge del processat demanant-li de poder-se veure per demanar-li disculpes, al que la menor accedí, demanant-li però la Jacqueline que es desplaçés al seu domicili on hi havia el seu germà. El processat Serge, anà doncs al domicili de la Jacqueline, on s'hi trobaven aquesta i el seu germà -que marxaria instants més tard-; en un moment donat, la Jacqueline i el processat Serge van anar a l'habitació de la menor, doncs aquesta havia de preparar-se la seva bossa d'esport per anar a un entrenament, lloc on el processat va demanar-li disculpes pel que havia succeït anteriorment a dins del vehicle.

No obstant, al cap d'una estona el processat Serge va demanar, novament, a la menor que li fes un petó, contestant-li ella tot cridant que no, iniciant-se seguidament un forceig entre ambdós que acabà amb la Jacqueline estirada al llit i el processat a sobre d'ella, tocant-li els pits per sobre de la roba amb ànim libidinós, i intentant ficar-li la mà per dintre però sense aconseguir-ho ja que la menor es movia; poc després, la menor pogué deslliurar-se del processat, va agafar les seves coses i va marxar de casa, deixant a Serge sol a l'interior del domicili, quedant-se però la Jacqueline esperant a l'aparcament del seu domicili per assegurar-se que Serge marxava, decidint aleshores de tornar a pujar a casa seva, on va agafar el mòbil i va bloquejar al processat a fi que aquest no la pogués tornar a contactar.

Com a conseqüència d'aquests fets, la menor Jacqueline patí una lleu simptomatologia posttraumàtica i una alteració del pensament, que no han requerit de moment tractament psicològic, sense que es pugui descartar que en un futur la perjudicada pugui desenvolupar alguna seqüela relacionada amb els fets.

Així mateix, i a mitjans del mes de setembre de 2023, el processat Serge va quedar amb la menor Vanessa -nascuda el dia NUM002 de 2009, i per tant de 14 anys en aquella data- al pis dels avis del primer radicat al ADR000, a l'alçada d'un concessionari de vehicles, antigament anomenat Platinum, de la vila d'Andorra la Vella, per tal de retornar-li una samarreta que la menor li havia deixat un temps abans, accedint la menor. Arribats al pis, la menor inicialment es va quedar a l'entrada, però el processat Serge la va fer entrar, malgrat ella li manifestava que no volia. Així doncs, una volta a dins de l'apartament, Serge va agafar a la Vanessa pel braç i la va fer entrar dins d'una habitació on la va estirar a sobre d'un llit, posant-se Serge a sobre de la menor, despullant-la, i després de treure's ell també la roba, subjectà a la Vanessa per les mans doncs aquesta es movia i intentava treure-se'l de sobre, fent cas omís el processat Serge de la negativa oposada per la menor la qual li deia que no volia, fins que el processat Serge va penetrar a la menor, sense preservatiu, arribant a ejacular dins seu, mentre la Vanessa plorava i es quedava bloquejada. Un cop el processat finalitzà, aquest sortí de sobre de la menor i li retornà la samarreta, podent aleshores la Vanessa aixecar-se, vestir-se i marxar del pis, no tornant a veure més al processat Serge.

Passat un temps, la Vanessa va tornar a veure al processat Serge pel carrer, patint la menor un atac d'ansietat.

A conseqüència d'aquest fets, la menor Vanessa va patir simptomatologia posttraumàtica, amb alta intensitat en depressió i ansietat, que interfereix en el desenvolupament de les seves activitats habituals, en les seves relacions interpersonals, i en el rendiment acadèmic, amb malestar psicològic intens, elevat estrès, estat d'alerta continu, aïllament social i tancament en ella mateixa, així com produint somatitzacions, recomanant-se la continuació del tractament psicològic ja iniciat.

Finalment, durant el mes de novembre de 2023, la perjudicada Verònica, nascuda el dia NUM003 de 2009, i de 14 anys d'edat en aquella data, va iniciar una relació sentimental amb el processat Serge.

Un dia, a la sortida de l'escola, i havent perdut el bus de línia la menor Verònica va veure que a proximitat es trobava el processat Serge amb el seu vehicle i aquest li digué que hi pugés per tal de portar-la a casa seva: tanmateix, el processat optà per dirigir-se fins un aparcament públic on no hi havia ningú radicat a la vila d'Arinsal, radicat a proximitat tant de l'hotel ORG000 com del domicili de la menor, lloc on ambdós van estar parlant una estona, moment en què la menor Verònica va voler sortir del vehicle per marxar cap a casa seva, obligant-la però el processat Serge a entrar-hi novament a la part posterior del mateix tot agafant-la pels braços, caient la perjudicada dins del vehicle en perdre l'equilibri. Un cop a l'interior, el processat es posà sobre de l' Verònica mentre intentava treure-li la samarreta i li posava la mà per dins dels pantalons: en aquell moment, la menor li donà una puntada de peu i evità que el processat anés a més, aprofitant la menor per sortir del vehicle i marxar corrents del lloc, tot refugiant-se en un bar proper per després sortint corrents cap a casa.

Com a conseqüència d'aquests fets d'auto, la menor Verònica patí diversos atacs d'ansietat un dels quals a l'escola, dificultats per dormir, por de sortir al carrer i malestar amb nivells d'ansietat alts, dificultats en les relacions socials, així com altra simptomatologia posttraumàtica (inestabilitat emocional, conductes d'evitació, pèrdua d'interès en algunes activitats i estat d'alerta en les relacions socials...), recomanant-se un seguiment psicològic."

III.-RESULTANT:Contra l'esmentada sentència interposa recurs d'apel·lació la defensa del Sr. Serge al·legant la insuficiència probatòria i vulneració de la presumpció d'innocència en relació als fets que es consideren provats, la procedència d'apreciar una excoent completa per alteració mental, i, subsidiàriament, la revisió de les penes imposades i la necessitat d'imposar una part de la pena condicionada a tractament.

1.-El primer motiu del recurs impugna la valoració probatòria efectuada pel Tribunal de Corts. La defensa parteix de la doctrina jurisprudencial sobre la declaració de la víctima en delictes contra la llibertat con violència: absència d'incredibilitat subjectiva, corroboració perifèrica i persistència del relat i sosté que el Tribunal de Corts ha aplicat aquests criteris de manera incorrecta, fins al punt d'exigir al processat una prova positiva de la seva innocència, quan el que corresponia era verificar si existien elements perifèrics que contradiguessin les declaracions incriminatòries.

Segons el recurs, aquests elements contradictoris existeixen en relació amb cadascuna de les menors i es considera que el Tribunal ha omès, minimitzat, o tergiversat indicis que introduïen un dubte raonable sobre la credibilitat i fiabilitat del relat de les menors i, a més, s'al·lega que s'han utilitzat arguments genèrics per explicar qualsevol conducta aparentment contradictòria de les víctimes

Pel que fa a Vanessa, sosté la part recurrent que el Tribunal de Corts ha ignorat el context global de la seva relació amb el Sr. Serge. En particular, al·lega que no s'han valorat adequadament episodis previs de relacions con violències amb el Sr. Serge i amb altres menors explicats per Habiba i negats per Vanessa al personal educatiu i als psicòlegs, a qui va dir que la relació con violència amb el processat havia estat la primera, el què considera la part recurrent que qüestiona la credibilitat subjectiva de la menor.

En relació a les declaracions de Habiba i Fèlix, s'al·lega que no va poder intervenir en la declaració inicial de Habiba per raó del secret de sumari i que la Batllia va denegar repetir-la; i, de l'altra, que també es va denegar reiteradament la declaració de Fèlix en instrucció, amb la consegüent vulneració material del dret de defensa i el reflex d'una instrucció orientada a recollir només elements incriminatoris.

S'exposa que Habiba va modificar la seva versió entre la instrucció i el judici oral, especialment pel que fa a si havia parlat amb Fèlix sobre els fets. També destaca que Habiba havia reconegut que na Vanessa mantenia relacions amb altres menors al mateix temps que amb el processat, que sabia que el dia dels fets Vanessa anava a mantenir relacions con violències amb el processat, fets que aquella no havia explicat al personal educatiu i als psicòlegs, i que no li havia comunicat que hagués estat agredida con violènciament per aquell. S'exposa que al judici Habiba va admetre haver parlat amb Fèlix sobre l'agressió con violència denunciada per Vanessa, el què havia negat amb anterioritat, i a la pregunta sobre si aquesta li havia reconegut la falsedat dels fets denunciants, va respondre després d'un silenci de gairebé un minut que no ho recordava, resposta que la part recurrent considera inversemblant.

En relació al missatge d'Instagram que Fèlix va enviar a Eva explicant-li que l'antiga millor amiga de Vanessa li havia dit que aquesta, segons li va referir ella mateixa, havia utilitzat una suposada violació com a excusa per problemes escolars i que *"la mentida se li ha anat de les mans"* es considera que com Fèlix no tenia interès en la causa i que Habiba va admetre haver parlat amb ell del tema de l'agressió con violència i no va negar haver-li explicat que era una mentida, el seu testimoni hauria d'haver tingut gran rellevància com a element per a contradir la versió de Vanessa.

Igualment, pel que fa a un missatge que la germana de Vanessa va dir haver rebut d'ella, en relació a haver mantingut relacions con violències sense preservatiu, tenint en compte que el contingut exacte del missatge no consta a les actuacions perquè havia estat esborrat, i que la pròpia germana el va interpretar com una consulta sobre malalties de transmissió con violència per haver mantingut relacions con violències sense preservatiu i no com la comunicació d'una agressió con violència, considera la part recurrent que no es pot considerar el missatge, com fa el Tribunal de Corts, com un element de corroboració perifèrica de l'agressió con violència.

S'exposa també que la declaració de la germana de Vanessa la va contradir en relació al medi en què es va enviar el missatge -per trucada de veu segons Vanessa o per escrit segons la seva germana-, sobre el moment del seu enviament -immediatament després dels fets segons Vanessa o entre finals de novembre i principis de desembre segons la seva germana-, i sobre el fet d'haver-la aconsellat que no denunciés per raó de la pertinença del processat a la família propietària de les perfumeries Elena, consell que Custòdia va negar haver donat, ja que no va saber qui era el processat fins poc abans d'haver d'anar a declarar.

Així mateix, es destaca el fet que Vanessa va manifestar a la Sra. Karina - Conseillère Principale d'Education del Collège- en un missatge de WhatsApp la voluntat de no continuar amb el procediment. Aquesta conducta el Tribunal de Corts la considera com una reacció lògica en víctimes de delictes con violències, entenent la part recurrent que es tracta d'un raonament genèric que no valora altres explicacions possibles, especialment a la llum de les declaracions de Habiba i Fèlix.

En relació a la credibilitat del processat s'exposa que el Tribunal de Corts considera com a element de corroboració perifèrica, el canvi de declaració del processat al haver negat inicialment haver mantingut relacions con violències amb Vanessa per després admetre haver-ne mantingut sense usar preservatiu però amb el seu consentiment i en dues ocasions, sense tenir en compte la discapacitat intel·lectual del processat i el fet de que no va estar assistit d'un facilitador judicial, com si que va estar a l'acte del judici, fet que fa que la primera declaració no es va produir amb les degudes garanties.

Per tot això, es conclou que existien indicis perifèrics objectius d'incredibilitat subjectiva i d'incoherència suficients per impedir la condemna pels fets relatius a Vanessa.

-Quant als fets relatius a Jacqueline, es posa de relleu que el Tribunal de Corts ha omès un element que es considera rellevant per entendre la decisió de denunciar: la circumstància que els fets els va posar en coneixement de les autoritats quatre anys després de la seva suposada producció, i arran de la intervenció de Samir qui, segons el recurs, aquest hauria incentivat la menor a denunciar i hauria dut a terme, per compte de tercers, una tasca de localització de possibles testimonis o víctimes del Sr. Serge per tal de corroborar la denúncia de Vanessa

La part recurrent en relació a aquesta qüestió destaca la contradicció entre les manifestacions de Bàrbara i el Sr. Aureli que evidencien les tergiversacions d'aquest i al·lega que el propòsit de la seva actuació va ser el de reforçar l'acusació en un moment en què la instrucció ja evidenciava, al seu parer, contradiccions en la versió de Vanessa, assenyalant que diverses persones que haurien aparegut com a possibles víctimes, no van arribar a formular denúncia.

Pel que fa als primers fets atribuïts per Jacqueline al processat, es nega que puguin qualificar-se com una agressió con violència, sostenint que es tractaria, com a màxim, d'un malentès o d'una insistència excessiva del processat en obtenir un petó, vinculada a les seves patologies.

En aquest sentit es posa de relleu que la menor va manifestar, davant dels psicòlegs perits judicials, que no tenia intenció de denunciar i que inicialment no considerava els fets com una agressió, el que queda corroborat pel fet que després del suposat episodi, demanés al recurrent que l'acompanyés novament al seu domicili, conducta que no resulta coherent amb haver patit una agressió con violència.

Subsidiàriament, per al cas que els fets es consideressin penalment rellevants, s'al·lega que no s'ha acreditat la intenció del Sr. Serge d'obtenir una fel·lació ni cap accés carnal per via vaginal, anal o oral. Segons el recurs, allò que podria deduir-se seria, com a màxim, una insistència excessiva per obtenir un comportament con violència menor, com ara un petó. Per aquest motiu, es sol·licita, de forma subsidiària, la requalificació del primer episodi com a delicte d'agressió con violència de l' [article 144 CP](#), amb aplicació de les reduccions derivades de les circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal.

Respecte del segon episodi, es destaca que Jacqueline proposés trobar-se amb el processat al seu propi domicili, fet que és incompatible amb la por o la percepció d'un risc d'agressió, i es considera que de nou es va produir una excessiva insistència en obtenir un petó al qual considerava que podia reclamar-lo una altra vegada després d'haver-se excusat del que va succeir en el primer episodi. També es qüestiona que no s'aportessin detalls suficients sobre la manera en què la menor s'hauria desfet del processat, especialment tenint en compte la diferència d'edat, alçada i corpulència. En conseqüència, es sosté que existeixen dubtes suficients per absoldre al recurrent d'aquests fets o, subsidiàriament, per efectuar una qualificació jurídica menys greu.

A la vista del recurs es va afegir que la simptomatologia detectada a la menor pels pèrits, difícilment pot atribuir-se a un episodi succeït quatre anys abans.

-En relació amb els fets declarats provats en relació a Verònica, s'al·lega que a la sentència s'ha obviat el context d'una relació, prèvia i assentada entre aquesta menor i el Sr. Serge. Segons el recurs, la menor havia demanat en diverses ocasions al recurrent que l'anés a buscar a l'escola per portar-la al seu domicili, i ella mateixa ha reconegut l'existència d'una relació sentimental, afirmant-se que, en aquest context, era probable que haguessin existit comportaments de connotació con violencia, encara que fossin limitats a petons.

La part recurrent vincula la denúncia amb la ruptura d'aquesta relació existint un mòbil de revenja perquè que el Sr. Serge havia comunicat a la menor que havia conegut una altra noia amb qui preferia formalitzar una relació, afegint que el Tribunal no ha valorat adequadament la declaració d' Eva, qui ha reconegut que Verònica li enviava nombrosos missatges arran de la ruptura, fins al punt que la mateixa Eva hauria hagut d'intervenir.

En suport d'aquesta tesi, s'invoca l'informe dels psicòlegs perits judicials, que, segons el recurrent, havien observat en la menor ràbia, caràcter fort, impulsivitat i agressivitat, així com la possibilitat de revenja. En conseqüència, s'al·lega l'existència d'un element d'incredibilitat subjectiva que la sentència no ha ponderat de manera adequada.

Com a conclusió del primer motiu, la defensa va sostenir que, en conjunt, existien múltiples indicis i elements que contradeïen les versions de les menors i generaven un dubte raonable incompatible amb una condemna penal. Va afirmar que el Tribunal de Corts havia omès o tergiversat elements rellevants i havia recorregut a arguments genèrics per explicar qualsevol conducta aparentment contradictòria de les víctimes. Per tot això, va reiterar la procedència de l'absolució del recurrent.

Com a segon motiu d'impugnació, formulat amb caràcter subsidiari respecte de l'absolució, la defensa va sol·licitar l'apreciació de la circumstància excoient completa de l' [article 27.4 del Codi penal](#). Va sostenir que el Tribunal de Corts havia incorregut en error en limitar-se a apreciar aquesta circumstància de manera incompleta, atès que, segons el recurs, la prova mèdica, psicològica, neuropsicològica i social, evidenciava que el Sr. Serge tenia totalment abolides les seves capacitats cognitives i volitives.

En desenvolupament d'aquest motiu, s'atorga especial rellevància a la Resolució núm. 445342/2025, de 6 d'octubre de 2025, per la qual es va reconèixer al Sr. Serge un grau de discapacitat o menyscabament del 61%, derivat de diagnòstics de capacitat intel·lectual límit, TDAH, trastorn de l'espectre autista i trastorn d'ansietat. Es considera que el Tribunal de Corts no ha analitzat adequadament aquesta resolució administrativa, per la qual es reconeix que el Sr. Serge té una discapacitat greu, malgrat que hauria servit de base per admetre la intervenció d'una facilitadora judicial.

S'al·lega que el grau de discapacitat reconegut, comporta una greu restricció de les activitats de la vida quotidiana, necessitat de supervisió, greu disminució de la capacitat laboral i presència de símptomes especialment greus, amb una afectació mental extremadament intensa amb incidència directa en la comprensió de la il·licitud i en la capacitat d'autodeterminació.

Segons la part recurrent els nombrosos informes emesos al llarg dels anys per professionals de diferents disciplines, són coincidents i concordants amb el diagnòstic recollit per la CONAVA.

En relació a les diferents patologies del Sr. Serge, s'exposa que: la capacitat intel·lectual límit implica un rendiment cognitiu global inferior a la mitjana, amb afectació de les funcions executives, l'abstracció, el raonament lògic i la comprensió de conseqüències; el TDAH afecta els processos d'atenció i regulació d'impulsos, amb incidència en la capacitat de dirigir la conducta conforme a la norma; i el trastorn de l'espectre autista dificulta la comprensió de les emocions, intencions i senyals socials de tercers, així com la interpretació del consentiment. Finalment, respecte del trastorn d'ansietat, es sosté que agreuja la desorganització cognitiva, la confusió i la conducta regressiva, reduint encara més l'autoregulació emocional i conductual.

S'argumenta que aquestes patologies de forma conjunta i sinèrgica, generen una discapacitat psíquica global greu. Des de la perspectiva de la teoria de la culpabilitat, es considera que el recurrent no disposava de les condicions intel·lectuals i adaptatives necessàries per comprendre plenament el sentit jurídic i social dels seus

actes, ni per modular la seva conducta conforme a aquesta comprensió, invocant-se per sustentar aquesta conclusió les declaracions dels perits psiquiatres i psicòlegs. Així, s'exposa que el Dr. Esteve va informar sobre la impossibilitat del Sr. Serge de comprendre i interpretar la voluntat i les intencions de tercers, especialment la negativa a un comportament determinat, així com la impossibilitat de controlar impulsos de naturalesa con violència i el Dr. Bachir va informar que l'edat mental del recurrent podria correspondre a la d'un nen de deu anys. Aquestes declaracions, juntament amb les de les psicòlogues forenses Sra. Inés i Sra. Olívia, es consideren demostratives de l'abolició total de les capacitats volitives i cognitives.

Es sosté, per tant, que la conducta del Sr. Serge no pot qualificar-se com a penalment dolosa, sinó com a neurobiològicament determinada per les seves patologies. Per això es sol·licita que, en cas de no acordar-se l'absolució per manca de prova, s'aprecii l'excoent completa de l' [article 27.4 del Codi penal](#).

Com a tercer motiu, i amb caràcter encara més subsidiari, es sol·licita la revisió de les penes imposades per considerar-les excessives i desproporcionades, a la llum de les circumstàncies concurrents i de les reduccions aplicables.

S'al·lega que el Tribunal de Corts havia imposat, en tots els casos, penes situades en el màxim legal possible o molt properes a aquest màxim, sense ponderar adequadament la concurrència de circumstàncies reductores, especialment en el cas de Jacqueline, en què concorre la temptativa, l'edat inferior a vint-i-un anys i l'excoent incompleta de l' [article 27.4 CP](#). També s'afirma que no s'havia acreditat una especial violència, intimidació o abús que justificués la imposició de penes tant elevades.

També s'exposa per sostenir la desproporció de les penes que no s'ha valorat adequadament la situació psiquiàtrica del recurrent perquè els fets s'haurien comés en el marc d'una patologia que afectava les capacitats cognitives i volitives del Sr. Serge qui, lluny de ser un depredador con violència, seria una persona vulnerable, amb una percepció distorsionada de la realitat i amb incapacitat per construir adequadament la seva voluntat. Es considera que la imposició de penes màximes accentuava el component merament retributiu i deixava de banda les finalitats de reinserció i rehabilitació.

Finalment, s'al·lega que el reconeixement d'una patologia psiquiàtrica rellevant hauria d'haver determinat que es fixés una part de la pena com a condicional qualificada al seguiment d'un tractament mèdic o psiquiàtric, per poder donar una resposta terapèutica dirigida a la rehabilitació del condemnat per a la qual el centre penitenciari no resulta idoni, sol·licitant que, en cas de mantenir-se la condemna, es redueixin les penes imposades, es fixi com a part ferma únicament el temps ja complert en presó preventiva i es declari la resta com a part condicional qualificada al seguiment d'un tractament mèdic o psiquiàtric adequat a les patologies diagnosticades, així com a les altres mesures terapèutiques que el Tribunal considerés oportunes, inclosa eventualment la residència al domicili dels pares.

IV.-RESULTANT:El Ministeri Fiscal formula també recurs contra la sentència impugnant exclusivament l'apreciació de l'eximent incompleta de l' [article 28 del Codi Penal](#) en relació amb l' [article 27.4 del mateix text legal](#), relativa a l'alteració o anomalia mental que impedeixi comprendre la il·licitud del fet o actuar conforme a aquesta comprensió.

S'al·lega que el Tribunal de Corts ha apreciat l'eximent incompleta valorant la pericial judicial efectuada pel Dr. Esteve i la testifical del metge psiquiatra del centre penitenciari, Dr. Bachir, que exposa -tot puntualitzar que no sap com estava en el moment dels fets- que en el moment de la vista oral, el processat Serge "*sap lo que està bé i lo que està malament*".

Es considera que el Tribunal sobrevalora les patologies del processat, sense examinar de manera suficient la relació causal entre l'alteració mental i els concrets actes delictius declarats provats, ja que per apreciar l'eximent incompleta no n'hi ha prou amb constatar l'existència d'una anomalia o alteració mental, sinó que cal posar aquesta alteració en relació directa amb el fet delictiu concret. En aquest sentit, sosté que la concurrència d'una patologia pot ser condició necessària, però no suficient, per aplicar l'eximent incompleta.

El Ministeri Fiscal posa especial èmfasi en el fet que el processat conservava coneixement de la il·licitud dels actes. I recorda que Serge sabia què era una violació o agressió con violència, que ell mateix va definir aquest concepte a la vista oral, que va reconèixer que l'ús de la violència no és correcte en una relació con violència i que la manca de consentiment converteix els fets en violació. Per això, el Fiscal sosté que, encara que les seves limitacions poguessin afectar la interpretació de determinades normes socials o expressions, no podien impedir-li saber que agafar una persona per la força i obligar-la a realitzar un acte con violència, és il·lícit.

A partir dels fets que es consideren provats, el Ministeri Fiscal conclou que el processat va fer precisament allò que sabia que no podia fer, i rebutja que la seva conducta pugui quedar excusada per una manca d'entesa correcta de les normes socials o per la impulsivitat, atès que -segons el Ministeri Fiscal- en l'àmbit con violència el processat coneixia perfectament la il·licitud de la violència i de l'absència de consentiment.

Quant a les penes, el Ministeri Fiscal manifesta que no s'oposa a la pena de tres anys de presó ferma imposada pels fets comesos sobre Jacqueline, ja que coincideix amb la pena interessada en el seu escrit de qualificació provisional. En canvi, com que considera que no concorre l'eximent incompleta, sol·licita que s'elevin les penes principals pels fets comesos sobre Vanessa i Verònica. En concret, interessa la imposició de sis anys de presó ferma pels fets relatius a Vanessa i de dos anys de presó ferma pels fets relatius a Verònica, tenint en compte la gravetat dels fets, el grau d'execució, l'edat de les víctimes i les conseqüències patides per les perjudicades.

V.- RESULTANT:El lletrat Sr. Aureli, actuant en nom i representació de Vanessa, dels seus progenitors Maite i Albí, així com de Jacqueline i dels seus progenitors Laurent i Noèlia, interposa recurs d'apel·lació contra la sentència perquè considera que s'ha apartat injustificadament de les qualificacions jurídiques, penes i responsabilitats civils interessades per la part recurrent.

El primer motiu d'impugnació denuncia la inaplicació indeguda de l'agreujant específica de l' [article 146.1 c\) del Codi penal](#), relativa a l'especial vulnerabilitat de la víctima per raó de l'edat. Es sosté que el Tribunal de Corts ha fet una interpretació excessivament restrictiva del precepte en considerar que la situació de Jacqueline i Vanessa no era diferent de la de qualsevol altra menor i que no s'havia acreditat un aprofitament específic de l'edat per part del processat.

Segons el recurs, aquesta interpretació buida de contingut la protecció reforçada prevista per als menors. S'argumenta que tant Jacqueline com Vanessa tenien 14 anys, eren adolescents molt joves, es trobaven en situacions d'aïllament i sota control del processat -vehicle en el cas de Jacqueline i domicili dels avis en el cas de Vanessa-, i van reaccionar amb por, bloqueig i incapacitat d'oposar una resistència eficaç. A criteri de la part recurrent, aquests elements configuren una situació clara d'especial vulnerabilitat per raó de l'edat.

El segon motiu impugna la no apreciació de l'agreujant específica de l'article 146.1 e) -abús de confiança, autoritat o superioritat- i de l'agreujant genèrica de l'article 30.3. L'acusació sosté que el Tribunal de Corts va exigir indegudament una relació d'especial confiança gairebé institucional o formal, quan la confiança penalment rellevant també pot derivar de relacions de proximitat, familiaritat o amistat que generen en la víctima una expectativa de seguretat.

En el cas de Jacqueline, el recurs afirma que el processat formava part del seu cercle de relacions properes i que aquesta confiança explica que la menor pugés al vehicle amb ell. En el cas de Vanessa, sosté que el processat va utilitzar l'excusa de retornar unes peces de roba per aconseguir que la menor acudís al domicili dels seus avis, espai privat que ell controlava. Per l'acusació, aquests elements evidencien abús de confiança.

Quant a la superioritat, el recurs subratlla la diferència d'edat i de força, el control dels espais -vehicle i domicili-, la capacitat del processat de decidir lloc, moment i durada de la situació, i l'aprofitament de la por, bloqueig i inexperiència de les víctimes.

El tercer motiu d'impugnació considera indegudament apreciada l'eximent incompleta dels [articles 27.4 i 28 del Codi penal](#) perquè sosté que és una figura excepcional i només procedeix quan hi ha una afectació intensa i rellevant de les facultats cognitives o volitives en el moment dels fets. Al seu entendre, la sentència converteix diagnòstics com el TDAH, la immaduresa o el funcionament intel·lectual límit, en una eximent incompleta sense justificar prou que aquestes circumstàncies impedisin o reduïssin greument la comprensió de la il·licitud o la capacitat d'autocontrol.

La part recurrent considera que la sentència no fa una anàlisi individualitzada de cada episodi ni explica la connexió causal entre l'estat psíquic del processat i les agressions concretes. Al contrari, segons la part recurrent, els fets descrits evidencien una conducta orientada a una finalitat: el processat selecciona adolescents, aprofita oportunitats d'aïllament, controla espais, insisteix malgrat el rebuig, oculta els fets i adapta el relat a les circumstàncies processals. Aquest conjunt de dades mostra, a criteri de la part recurrent, una conducta perfectament dirigida a un fi: satisfer el seu desig con violència; amb capacitat de planificació mínima, d'aprofitament d'oportunitats i d'evitació de riscos.

També es denuncia que l'eximent incompleta s'hauria projectat de manera automàtica i uniforme sobre tots els fets i víctimes, sense diferenciar episodis, contextos temporals ni grau d'elaboració de la conducta. Per això, la part recurrent demana que s'elimini aquesta eximent incompleta o, subsidiàriament, que es reconduïxi a una simple atenuant genèrica o analògica d'alteració psíquica moderada.

En quant a les penes, es considera que les penes imposades són manifestament desproporcionades per insuficients. El recurs sosté que la combinació entre la no apreciació de cap agreujant i l'aplicació de l'eximent incompleta situa les penes en una franja massa baixa, incompatible amb la gravetat de violacions i agressions con violencias sobre menors.

En matèria de responsabilitat civil, la part recurrent accepta com a mínim raonable la indemnització de 12.000 euros concedida a Jacqueline, però impugna que s'hagi fixat la mateixa quantia per a Vanessa. Segons l'acusació, els fets patits per Vanessa són objectivament més greus, en tractar-se d'una violació consumada amb penetració vaginal, en un context d'aïllament i amb seqüeles psicològiques més profundes. Per això, considera injustificada l'equiparació indemnitzatòria entre ambdues víctimes.

També s'impugna la negativa a reconèixer indemnització als progenitors de les víctimes. Sosté que els pares han patit un dany moral propi i directe derivat del descobriment de les agressions, del patiment de les seves filles, de l'impacte emocional i familiar i del rol de suport i contenció que han hagut d'assumir. Per això, sol·licita que se'ls reconegui una indemnització autònoma.

Per tot l'exposat es sol·licita que s'estimi el recurs i s'imposi al processat una pena total de 15 anys de presó, distribuïda en 12 anys de presó pels fets relatius a Vanessa i 6 anys de presó pels fets relatius a Jacqueline (sic).

Finalment, pel que fa a la responsabilitat civil, sol·licita que la indemnització de Jacqueline s'elevi a 15.000 euros, que la de Vanessa s'elevi a 30.000 euros, i que es reconegui una indemnització pròpia als progenitors: 6.000 euros per a cadascuna de les mares i 3.000 euros per a cadascun dels pares, tot això en concepte de dany moral i sense perjudici de reservar-se accions civils per altres conceptes indemnitzables.

VI.- RESULTANT:El Ministeri Fiscal s'oposa al recurs de l'acusació particular. En relació a l'agreujant de l'article 146.1 c), perquè tant Jacqueline com Vanessa eren majors de 14 anys en el moment dels fets i, per tant, no procedeix aplicar al processat l'agreujant específica d'especial vulnerabilitat per raó de l'edat. I si es pretén valorar una situació de vulnerabilitat en víctimes majors de 14 anys derivada d'un desequilibri físic o de circumstàncies concretes, aquesta qüestió s'hauria d'emmarcar més aviat en l'agreujant de superioritat, sempre que concorrin els requisits específics d'aquesta figura.

En relació amb l'agreujant d'abús de confiança, el Ministeri Fiscal admet que aquesta pot derivar de relacions familiars, laborals, docents o de proximitat, inclosa l'amistat, sempre que aquesta situació sigui aprofitada per facilitar la comissió del delictes. En aquest punt, el Fiscal considera que sí que concorre aquesta circumstància respecte dels fets comesos sobre Jacqueline, ja que el mateix processat havia reconegut una relació d'amistat prèvia amb ella, però aquesta circumstància només podria ser valorada com a agreujant general de l' [article 30.3 del Codi penal](#), perquè en l'època de comissió dels fets el tipus penal qualificat de l'article 146 no incloïa encara l'abús de confiança com a agreujant específica. En canvi, pel que fa a Vanessa, el Fiscal considera que no es desprenen elements suficients per apreciar l'agreujant d'abús de confiança.

Pel que fa a l'agreujant de superioritat, el Ministeri Fiscal considera que de les circumstàncies de producció dels fets no es desprèn l'aprofitament de cap desequilibri físic o de diferència d'edat entre l'agressor i la víctima.

Quant al motiu relatiu a l'eximent incompleta de l' [article 27.4 del Codi penal](#), el Ministeri Fiscal manifesta que aquest fou precisament l'únic motiu del seu propi recurs d'apel·lació. Per tant, coincideix amb l'acusació particular en què no havia de ser apreciada aquesta eximent incompleta i es remet íntegrament al seu escrit de recurs, que ratifica.

Pel que fa a les penes, el Ministeri Fiscal recorda que en el seu propi recurs havia sol·licitat la imposició de sis anys de presó ferma pels fets comesos sobre Vanessa i de dos anys de presó ferma pels fets comesos sobre Verònica, sense modificar la pena imposada pels fets relatius a Jacqueline, però l'acusació particular va més enllà, perquè també demana modificar la qualificació jurídica d'alguns fets i aplicar determinades agreujants, cosa que comportaria una elevació del marc penal. En aquest sentit, el Fiscal admet que, si la Sala apreciés aquests canvis de qualificació o agreujants específiques, seria lògic valorar un increment de les penes imposades respecte de Jacqueline i Vanessa. També afegeix que, pel que fa a la prohibició de contacte amb Jacqueline, si es mantenen les qualificacions jurídiques de la sentència, aquesta pena complementària no hauria de superar als sis anys.

Respecte del motiu relatiu a la responsabilitat civil, el Ministeri Fiscal no pren una posició material concreta i deixa aquest extrem a criteri del Tribunal, tenint en compte que tant Vanessa i els seus progenitors, com el processat es troben degudament representats per lletrat.

En relació al recurs de la representació de Serge, el Ministeri Fiscal s'oposa al motiu basat en error en la valoració de la prova. Sosté que la prova practicada vàlidament a la vista oral acredita els elements constitutius dels tipus penals pels quals Serge fou condemnat, i afirma que la sentència de primera instància motiva suficientment aquesta conclusió.

Pel que fa a Vanessa, el Ministeri Fiscal afirma que no apareixen motius de ressentiment, venjança, o enemistat que puguin fer dubtar del seu relat; que la pericial judicial no detecta simulació ni motius espuris; i que la revelació dels fets es produeix en l'àmbit escolar, sense una acció inicial de denúncia per part de la menor.

També destaca la solidesa del relat, confirmat substancialment per testimonis com Marion, Karina i Joana a qui explica els fets de la mateixa manera, manera substancial que en la declaració judicial preconstituïda.

El Fiscal afegeix que el relat de Vanessa es troba corroborat per dades objectives: la pericial judicial descarta la simulació i considera el relat probablement creïble; s'aprecia simptomatologia traumàtica compatible amb abús con violència; la menor es va mostrar tant afectada en l'exploració judicial que no podia verbalitzar completament els fets; i el missatge en què deia no estar preparada per continuar no desvirtua el relat, sinó que constitueix una reacció habitual en víctimes d'agressió con violència. També destaca la inconsistència de la versió del processat, que inicialment negava el contacte con violència i posteriorment va reconèixer relacions con violències, al·legant que eren consentides.

Respecte de Jacqueline, el Ministeri Fiscal sosté que tampoc concorre cap motiu espuri per declarar falsament, ni cap indici de simulació segons els pèrits judicials. Subratlla que el mateix processat reconeix l'existència de dos episodis -un al mirador i un altre al domicili de la menor-, i es pregunta quin motiu tindria la perjudicada per mentir. També remarca la manca de contradiccions en la seva declaració judicial, la seva solidesa i la confirmació per les declaracions de Samir i Bàrbara.

El Fiscal també invoca dades objectives relatives a Jacqueline: la pericial judicial valora la credibilitat del relat i descarta la simulació; la forma de la declaració, amb riures de protecció i poca reacció emocional, és compatible amb el seu caràcter i amb una estratègia d'autoprotecció; existeix simptomatologia posttraumàtica lleu; i el fet que acceptés veure el processat una segona vegada és interpretat com a mostra de bona fe i confiança en el seu perdó. A més, el Fiscal assenyala que hi ha tres víctimes i planteja que resulta més plausible que el processat cerqués aprofitar-se de noies menors que no pas que totes mentissin sense motiu.

Pel que fa a Verònica, el Ministeri Fiscal rebutja el mòbil de venjança invocat per la defensa, en considerar que no ha quedat caracteritzat ni provat. Destaca que els fets es van revelar també en context escolar, que la consistència del relat queda confirmada per professores del centre, i que la pericial judicial descarta la simulació i qualifica el relat com probablement creïble. Igualment, invoca la simptomatologia de la menor, l'atac d'ansietat, les conductes evitatives, els moments de plor i ràbia durant la declaració, i les autolesions com a elements compatibles amb una vivència traumàtica.

El Ministeri Fiscal també s'oposa al motiu de la defensa que pretén l'aplicació de l'eximent completa. Reitera la tesi del seu propi recurs: no havia de ser apreciada ni l'eximent completa ni la incompleta. Segons el Ministeri Fiscal, no n'hi ha prou amb acreditar l'existència d'una anomalia o alteració mental; cal demostrar que aquesta anomalia és la causa de la manca de comprensió de la il·licitud del fet o de l'incapacitat d'actuar conforme a aquesta comprensió.

Finalment, el Ministeri Fiscal s'oposa a la reducció de penes sol·licitada per la defensa. Afirmar que la conducta reiterada del processat sobre diverses víctimes menors, la gravetat dels fets, l'ús de la violència i les conseqüències sobre les víctimes justifiquen les penes de presó ferma imposades, encara que se situïn en la franja alta de la pena aplicable.

També rebutja la petició de la defensa de limitar la pena ferma al temps de presó preventiva ja complerta i condicionar la resta al seguiment d'un tractament, perquè considera que això és legalment inviable d'acord amb els [articles 61 i 62 del Codi penal](#), atès que la suma de les penes imposades supera els cinc anys. Igualment, descarta la imposició d'una mesura de tractament per la via de les mesures de seguretat, perquè el perit judicial va indicar que el processat no era perillós ni semblava tenir una inclinació natural al delicte, de manera que no es complirien els requisits legals per imposar aquesta mesura.

VII.-RESULTANT: L'acusació particular demana la desestimació del recurs presentat per la representació d' Serge i sosté que la sentència de primera instància fonamenta la culpabilitat en una valoració global, motivada i suficient del conjunt probatori rebutjant que l'apel·lació pugui convertir-se en una simple "relectura" interessada d'elements perifèrics. S'al·lega que la defensa no acredita cap error lògic ni arbitrarietat en el raonament del Tribunal de Corts, sinó que pretén substituir el criteri judicial per una valoració parcial pròpia, especialment pel que fa a la prova pericial i a la presumpció d'innocència.

En relació amb l'eximent completa de l' [article 27.4 del Codi penal](#) sol·licitada s'afirma que la sentència ja descarta expressament l'abolició total de les capacitats cognitives o volitives del processat. Per tant, considera que la pretensió absolutòria o exculpatòria de la defensa no pot prosperar, perquè exigeix acreditar una incapacitat real de comprendre la il·licitud dels fets, o d'actuar conforme a aquesta comprensió en el moment dels fets, i aquesta prova no existeix.

Pel que fa a la pena, es considera incoherent que la defensa demani, d'una banda, l'absolució o l'eximent completa, i de l'altra, proposi una nova individualització de la pena amb una part ferma limitada a la presó preventiva i una part condicionada a tractament. Segons l'acusació particular, aquesta pretensió revela que

l'objectiu real de la defensa és obtenir una reducció substancial de la pena per via indirecta, malgrat la gravetat dels fets.

Quant a la responsabilitat civil, es sosté que la pretensió defensiva de negar-la o limitar-la a imports no superiors a 10.000 euros és una minimització apriorística i sense suport suficient, considerant aquesta posició contrària a la gravetat dels fets, a les conseqüències psicològiques i personals patides per les víctimes, al principi d'individualització del dany, i al dany moral per repercussió dels progenitors, que l'acusació particular reclama expressament.

Respecte del recurs del Ministeri Fiscal es formula oposició perquè es considera que, sota l'aparença d'una impugnació limitada a l'eximent incompleta, el Ministeri Fiscal formula una petició de penes internament inconsistent i incoherent amb la seva pròpia posició mantinguda durant el procediment.

Així, s'exposa que el Ministeri Fiscal diu impugnar l'eximent incompleta -cosa que, en principi, hauria de comportar una resposta penal més severa-, però alhora accepta la pena de 3 anys per Jacqueline, manté els 6 anys per Vanessa i redueix la seva pretensió respecte d' Verònica de 4 anys a 2 anys.

També sosté que hi ha una incoherència entre la premissa i la conclusió del recurs del fiscal: el Ministeri Fiscal invoca la gravetat dels fets, l'edat de les víctimes i les conseqüències patides, però després formula una petició punitiva que, almenys respecte d' Verònica, no s'explica a partir d'aquests criteris.

VIII.- RESULTANT:La representació d' Serge pel que fa al recurs de l'acusació particular s'oposa, en primer lloc, a l'aplicació de l'agreujaent específica d'especial vulnerabilitat per raó de l'edat de l' [article 146.1 c\) del Codi penal](#). Sosté que la mera edat de les menors no és suficient per apreciar aquesta circumstància, llevat dels supòsits de víctimes menors de catorze anys, cosa que no concorre en el cas. A més, afirma que la relació entre Serge i les menors era una relació de joves adolescents o de flirteig, sense cap vincle especial de confiança o dependència que permetés afirmar que el processat s'hagués aprofitat d'una vulnerabilitat qualificada.

També s'oposa a l'aplicació de les agreujants d'abús de confiança, abús de superioritat i prevalença dels [articles 146.1 e\) i 30.3 del Codi penal](#) perquè aquestes agreujants exigeixen una relació prèvia de suficient entitat i un aprofitament conscient d'una asimetria real, efectiva i objectivable que no es dona en el cas.

Pel que fa a la responsabilitat civil, es formula oposició a l'increment de les indemnitzacions sol·licitat per l'acusació particular. Sosté que el Tribunal de Corts va aplicar correctament els criteris jurisprudencials andorrans i que els imports fixats s'ajusten a precedents en matèria d'agressions i abusos con violències. També rebutja que els progenitors hagin de ser indemnitzats, perquè, segons la defensa, no són víctimes directes dels delictes ni perjudicats en el sentit propi de la responsabilitat civil ex delicto.

Quant al recurs del Ministeri Fiscal i de l'acusació particular sobre l'eximent incompleta, la defensa manté que no només s'hauria de conservar l'eximent incompleta apreciada pel Tribunal de Corts, sinó que s'hauria d'estimar l'eximent completa. Argumenta que Serge presenta una discapacitat psíquica global greu, estructural i permanent, amb afectació substancial de les capacitats cognitives i volitives, avalada per la CONAVA i pels diferents professionals que van intervenir, inclosos el Dr. Esteve, el Dr. Bachir i les perits privades, afegint que l'aplicació i interpretació del SIMS en el cas de l' Serge és metodològicament inadequada i clínicament invàlida.

Finalment, sosté que la connexió causal entre la discapacitat i els fets deriva de la naturalesa estructural i permanent de les afectacions mentals. Segons l'escrit, no és correcte deduir dels fets provats que hi hagués control, planificació o aprofitament conscient de les oportunitats; cal valorar, com va fer el Tribunal de Corts, les alteracions mentals acreditades. Per això, conclou que s'han de desestimar íntegrament els recursos del Ministeri Fiscal i de l'acusació particular, i estimar el recurs propi de la defensa.

IX.- RESULTANT:S'accepten parcialment els fets provats de la sentència que queden amb el següent redactat:

Són fets provats i així es declara, que durant l'estiu del 2021 i entre els mesos de setembre i desembre del 2023, el processat Serge, nascut el NUM000, de nacionalitat andorrana i sense antecedents penals, va conèixer a les menors Jacqueline, Vanessa i Verònica.

Durant l'estiu de l'any 2021, a través d'un amic en comú, el processat Serge va conèixer a Jacqueline, nascuda el dia NUM001 de 2006, i de 14 anys al moment dels fets, amb qui va iniciar una relació d'amistat. En data no determinada durant aquell estiu, el processat Serge va proposar a la perjudicada d'anar a fer una volta amb el seu cotxe per la parròquia d'Escaldes-Engordany, i mentre feien temps per recollir un amic, van acabar al final de la zona residencial dels Vilars on el primer va aparcar el vehicle: allà el processat Serge va proposar a la perjudicada d'anar a la part de darrera del cotxe per estar més còmodes, accedint la menor Jacqueline; una volta asseguts al darrera del vehicle, el processat s'apropà a la menor insistint en què li fes un petó al que es va negar repetidament la menor fins arribar a incomodar-la, sense que hagi quedat acreditat que intentés obligar-la a que li fes una fel·lació.

Després Jacqueline demanà al processat que la portés a la parada de l'autobús, el que va fer.

Passat un temps, quan la Jacqueline ja havia complert els 15 anys, va rebre un missatge del processat demanant-li de poder-se veure per demanar-li disculpes, al que la menor accedí, demanant-li però la Jacqueline que es desplaçés al seu domicili on hi havia el seu germà. El processat Serge, anà doncs al domicili de la Jacqueline, on s'hi trobaven aquesta i el seu germà -que marxaria instants més tard-; en un moment donat, la Jacqueline i el processat Serge van anar a l'habitació de la menor, doncs aquesta havia de preparar-se la seva bossa d'esport per anar a un entrenament, lloc on el processat va demanar-li disculpes pel que havia succeït anteriorment a dins del vehicle.

No obstant, al cap d'una estona el processat Serge va demanar, novament, a la menor que li fes un petó, contestant-li ella que no i continuant el processat insistint demanant-li que es "liessin", sense que hagi quedat acreditat que es posés a sobre de Jacqueline al llit, li toqués el pit per sobre de la roba i intentés ficar-li la mà per dintre del pantaló.

A mitjans del mes de setembre de 2023, el processat Serge va quedar amb la menor Vanessa -nascuda el dia NUM002 de 2009, i per tant de 14 anys en aquella data- al pis dels avis del primer radicat al ADR000, a l'alçada d'un concessionari de vehicles, antigament anomenat Platinum, de la vila d'Andorra la Vella, per tal de retornar-li una samarreta que la menor li havia deixat un temps abans, accedint la menor. Una vegada dintre del pis van mantenir relacions con violencias amb penetració vaginal sense que hagi quedat acreditat que fos sense el consentiment de la menor.

Finalment, durant el mes de novembre de 2023, la perjudicada Verònica, nascuda el dia NUM003 de 2009, i de 14 anys d'edat en aquella data, va iniciar una relació sentimental amb el processat Serge.

Un dia, a la sortida de l'escola, el processat Serge la va anar a buscar amb el seu vehicle per portar-la a casa seva i prèviament va aturar-lo en un aparcament públic on no hi havia ningú, radicat a la vila d'Arinsal, a proximitat tant de l'hotel ORG000 com del domicili de la menor, lloc on ambdós van estar parlant una estona, sense que hagi quedat acreditat que el processat es posés a sobre de l' Verònica ni que intentés treure-li la samarreta i posar-li la mà per dins dels pantalons.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT:Impugna la representació de Serge la sentència que el condemna com a autor de quatre delictes d'agressió con violencia al·legant, com a primer motiu d'impugnació, la vulneració del principi de presumpció d'innocència per insuficiència de la prova practicada per a sustentar les condemnes.

Com ja vam dir en la sentència 15/25 de 30 de juny de 2025:

" La possibilitat que el testimoni de la persona que apareix com a víctima del delictes, tot i ser l' única prova, pugui sustentar un pronunciament de condemna, resulta admès per evitar la impunitat en aquells delictes, sobretot de naturalesa con violencia, que es desenvolupen en un àmbit de privacitat, fora de la presència o intervenció de terceres persones.

Però, davant la situació límit de risc per al dret constitucional a la presumpció d' innocència que es produeix quan l'única prova de càrrec la constitueix la declaració de la persona que apareix com a víctima del delictes, és necessari extremar els controls per verificar la seva credibilitat i fiabilitat.

Per això, s'han de considerar una sèrie d'elements o requisits que constitueixen, no tant pressupostos de validesa, sinó criteris o paràmetres de valoració als quals ha d'atendre el tribunal a l'hora de valorar la prova, com són: a) l' absència d' incredibilitat subjectiva derivada de les prèvies relacions entre acusat i víctima, que permetin presumir que la segona actua i obra per mòbils de ressentiment, venjança o enemistat, determinant la incertesa del seu relat; b) la corroboració del testimoni de la víctima per dades objectives concomitants i clarament relacionades que contribueixen a la versemblança d'aquest testimoni; i c) la solidesa de les manifestacions que incriminen a l'acusat ,que han de ser persistents, plurals, sense canvis substancials d' unes a les altres i sense ambigüitats i contradiccions.

Com s'ha dit, es tracta de paràmetres o pautes orientatives per valorar el testimoni de la víctima, de manera que encara en el cas que algun no fos favorable en tot o en part a la credibilitat del testimoni de la víctima, el Tribunal se la pot concedir sempre que es motivi la raó.

Els paràmetres a) i c) estan associats a la credibilitat, concepte de caràcter subjectiu que es refereix a la confiança que ofereix el testimoni i és per tant una creença subjectiva, mentre que el paràmetre b) fa referència a la fiabilitat, és a dir, a la concordança del relat amb la realitat a través d'elements de la corroboració objectiva del relat que ofereix la persona que apareix com a víctima. No hi ha prou, per tant, que el testimoni de la presumpta víctima resulti creïble des d' un punt de vista subjectiu, perquè el seu relat incriminatori sigui persistent sense contradiccions o incoherències,

el fet sigui de possible existència i no tingui motius per incriminar falsament a l'acusat, sinó que, a més, es necessari que l'existència del fet delictiu aparegui corroborat o confirmat per altres dades o elements afegits a la seva declaració.

Aquests elements de corroboració, no consisteixen en proves suplementàries, ja que si hi ha altres proves dels fets ja no seria necessària aquesta corroboració, sinó que han de consistir en dades, elements, indicis o vestigis afegits a la declaració que permetin establir la concordança entre el que s'ha declarat i el que realment ha passat, donant a la declaració de la presumpta víctima de la necessària solidesa per a destruir la presumpció d'innocència de la persona acusada.

Es tracta, en definitiva, de valorar que el testimoni de la víctima tingui la consistència necessària per proporcionar des d'un punt de vista objectiu una convicció absent de tot dubte racional sobre la responsabilitat de l'acusat."

En el cas enjudiciat les naturals cauteles que han de presidir la valoració del testimoni víctima quan és l'única prova directa en què se sustenta l'acusació es veuen incrementades per la jove edat de Vanessa i Verònica qui en el moment dels fets i quan van declarar tenien entre 14 anys, tenint Jacqueline 14 i 15 quan van passar els fets, perquè a aquesta edat la persona, no ha adquirit la maduresa pròpia de la majoria d'edat.

Així les coses, els paràmetres abans enunciats per a la valoració de la credibilitat o fiabilitat del testimoni adult han de ser examinades adaptant-los a les especials característiques de l'edat de les menors.

D'altra banda, és cert que el judici sobre la credibilitat dels declarants competeix en principi al Jutge o Tribunal que ha percebut les seves declaracions amb immediació, però això no significa que l'òrgan d'apel·lació no pugui revisar aquestes declaracions i els raonaments exposats per fonamentar aquesta credibilitat i detectar alguna omisió, incongruència o absència de lògica en aquests raonaments que permetin modificar l'apreciació probatòria, sobre tot quan, com en el cas enjudiciat, el Tribunal de Corts no ha pogut percebre de forma directe les declaracions de les tres menors i la Sala es troba en les mateixes condicions en ordre al principi d'immediació.

II.- CONSIDERANT:El Tribunal de Corts, aplicant els criteris exposats sobre la valoració del testimoni, analitza las declaracions de Jacqueline, Vanessa i Verònica i arriba a la conclusió de que els seus testimonis són creïbles i fiables i, per tant, constitueixen prova de càrrec suficient per a sustentar els fets que atribueixen al processat i la seva condemna.

La part recurrent qüestiona la credibilitat i fiabilitat de les declaracions de les tres menors, de forma que la Sala haurà de comprovar si efectivament s'ha efectuat pel Tribunal de Corts una correcta valoració dels seus testimonis.

En quant a la menor Vanessa, el Tribunal de Corts considera el seu testimoni com a prova de càrrec suficient per a sustentar l'actuació del processat envers la menor que es declara provada, constatant la coherència del seu relat, l'absència de mòbils espuris i l'existència d'elements externs que el corroboren.

Vanessa, en l'única declaració prestada davant els pèrits psicòlegs judicials relata com el processat, amb l'excusa de tornar-li una samarreta, la va fa entrar al pis dels seus avis i que, agafant-la dels braços, en contra de la seva voluntat la va conduir a una habitació, la va estirar damunt del llit, es va posar a sobre d'ella, li va agafar les mans, bloquejant-la, i després de despullar-la i despullar-se ell, tot i la reiterada negativa de la menor, la va penetrar vaginalment sense preservatiu, ejaculant dintre.

El Tribunal de Corts considera creïble i fiable la declaració d' Verònica perquè:

a) no detecta motius de venjança, ressentiment o interès personal que puguin explicar una denúncia falsa i els pèrits judicials, Sra. Concepció i Sr. Frank, tampoc van apreciar indicadors de simulació, d'influència externa o de voluntat d'obtenir algun guany i identifiquen criteris que donen validesa al relat concloent que el relat de la menor és "*probablement creïble*", tot precisant que aquesta expressió s'utilitza perquè la credibilitat no pot afirmar-se com una certesa científica absoluta.

b) considera sòlides les seves manifestacions per la coincidència entre el què va declarar en seu judicial i el què va explicar a les primeres persones a qui va referir els fets.

c) constata elements de corroboració de la realitat de les manifestacions de la menor, considerant com a tals:

- la manera com Vanessa va explicar els fets amb una reacció emocional que es considera coherent amb una experiència traumàtica i reforça la credibilitat del contingut de la declaració.

- la forma en què es produeix la revelació dels fets ja que Vanessa no els explica a través d'una denúncia formal planificada, sinó que els revela progressivament en l'àmbit escolar, arran d'un atac d'ansietat i de la intervenció del servei d'infermeria i de professionals del centre.

- la simptomatologia posterior presentada per Vanessa, segons l'informe pericial, com alteracions de la son i de la gana, pensaments intrusius, estat d'alerta, malestar psicològic intens, ansietat, aïllament social, autolesions i referències al suïcidi. Aquesta simptomatologia és considerada compatible amb una experiència traumàtica de naturalesa con violència i, per tant, actua com a element de corroboració del relat.

- diversos testimonis perifèrics de professionals del centre escolar, com Marion, Bonaventura i Karina, la seva companya de Lycée Joana, Custòdia la germana de Vanessa i els seus pares, testimonis que corroboren aspectes del relat, del procés de revelació i de l'estat emocional de la menor. Així considera rellevant la declaració de la germana de Vanessa, qui va explicar que havia rebut un missatge d'ella dient-li que un noi l'havia obligat a mantenir relacions con violències sense preservatiu i també la declaració dels pares, que van declarar que Vanessa havia canviat de manera significativa: anava pitjor a l'escola, estava "enfadada amb el món", apàtica, es tancava a l'habitació i no volia parlar. El Tribunal considera que aquest canvi coincideix temporalment amb els fets i avala la versió de la menor.

- la variació de versió del processat a diferència de Vanessa, així es considera que mentre aquesta ha mantingut una versió substancialment coherent, destaca que Serge va modificar la seva versió: inicialment hauria negat haver mantingut relacions con violències amb ella, però al judici oral va admetre relacions con violències sense preservatiu, sostenint que havien estat consentides. Aquest canvi de versió és valorat com un element que resta força a la seva defensa i reforça la fiabilitat de la declaració de la menor.

Pel que fa als elements que segons la defensa qüestionarien la credibilitat i fiabilitat de la declaració de la menor, el Tribunal de Corts els considera ineficaços a tal efecte.

Així, el fet que Vanessa, en algun moment, manifestés que no volia continuar amb el procediment o que no se sentia preparada no s'interpreta com una contradicció que destrueixi la credibilitat del relat, sinó com una reacció comprensible i habitual en víctimes d'agressions con violències, especialment quan existeix por, culpabilitat o voluntat d'evitar l'exposició familiar i personal.

Tampoc es considera que les manifestacions de Habiba i Fèlix restin credibilitat a Vanessa perquè no aporten una contradicció sòlida, directa ni fiable sobre el nucli dels fets denunciats.

D'una banda, respecte de Habiba, el Tribunal constata que havia estat molt amiga de Vanessa, però que aquesta amistat s'havia trencat després del viatge a París, el qual s'havia realitzat al mes de març del 2024, i per això considera que la seva declaració s'ha de valorar amb cautela.

Així es diu que Habiba declara que Vanessa li havia explicat que havia mantingut relacions amb Serge, però sense donar-li detalls i nega haver dit al grup de karate que Vanessa s'havia inventat una violació o que havia utilitzat aquesta excusa perquè tenia problemes a l'escola. Per tant, segons el Tribunal, la seva declaració ni confirma ni desvirtua la versió de Vanessa, perquè no aporta cap element directe que contradigui el relat de la víctima.

D'altra banda, pel que fa a Fèlix, el Tribunal destaca que la seva declaració és essencialment indirecta o de referència. Fèlix diu haver transmès a Eva allò que ell havia entès o interpretat del que li hauria explicat Habiba i, per tant, no és una font directa sobre els fets ni sobre una eventual confessió de falsedat per part de Vanessa.

A més, el Tribunal observa una contradicció entre Habiba i Fèlix: Habiba no recorda haver dit a Fèlix que "*lo de la violació era mentida*", mentre que Fèlix sosté que el contingut que va transmetre a Eva provenia del que Habiba li havia explicat. Aquesta discrepància interna entre tots dos testimonis fa que el Tribunal consideri les seves declaracions poc aptes per a erosionar la credibilitat de Vanessa.

La part recurrent considera que el Tribunal de Corts no ha valorat de forma adequada l'existència d'una sèrie d'elements que qüestionarien la concordança del relat de Vanessa amb la realitat.

Característica comuna de totes les menors és que només han declarat una vegada, explicant els fets als pèrits psicòlegs, de forma que no és possible contrastar la valoració de la solidesa de les seves manifestacions en relació a la persistència i inexistència de contradiccions, contrastant-les amb altra o altres que hagin pogut fer, i per això el Tribunal de Corts les contrasta amb les que les menors van fer a altres persones a qui extrajudicialment va explicar els fets considerant que no hi ha variacions.

En el cas de Vanessa, a diferència del cas de Jacqueline, no es pot contrastar el relat efectuat en la seva declaració amb el relat dels fets efectuat a tercers perquè a les persones a qui va explicar haver patit una agressió con violència no els hi va donar molt detalls de la mateixa. Així a la tècnica psicòloga Marion, segons va explicar en la declaració davant la Batllia i a l'acte del judici, li va dir que va anar a casa de un noi perquè li tornès una samarreta i que aquest l'havia obligat a estirar-se al llit i l'havia forçat con violències, penetrant-la sense

protecció i a Joana només li va dir que havia tingut relacions con violencias no consentides amb Serge i que la va violar. Res va manifestar sobre la forma en què es va produir l'agressió més enllà de que aquesta es va produir i la va obligar a estirar-se al llit i que la va penetrar sense protecció.

Pel que fa a la credibilitat del relat atribuït a Vanessa pels pèrits psicòlegs judicials, cal posar de relleu que la prova pericial sobre la credibilitat el que fa es aportar des de la ciència psicològica, informació sobre la constatació d'elements o dades que permetin o no identificar alguna patologia, dificultats narratives, tendència a la fabulació o a la deformació de la realitat de la persona sotmesa a examen, però la qualificació com a fiable de la informació aportada és una funció exclusiva dels jutges de forma que les conclusions dels pèrits no són determinants a l'efecte, màxim quan els pèrits només han pogut valorar la coherència interna de les declaracions de les tres menors, sense contrastar-les amb altres manifestacions sobre els fets que poguessin haver fet.

Tot i que per part dels pèrits no es constaten motius derivats de la relació prèvia entre Vanessa i el processat per imputar-li falsament un fet tant greu ni indicadors de fabulació, el fet de no poder valorar adequadament la persistència ni coherència del testimoni de Vanessa, fa que els elements de corroboració del seu relat, de concurrència sempre necessària, adquireixin especial rellevància.

En relació als elements de corroboració constatats pel Tribunal de Corts, la Sala no els considera concloents en ordre a corroborar la existència d'una penetració vaginal no consentida. Així hem de tenir en compte que:

- la simptomatologia d'estrès posttraumàtic detectada en Vanessa, i en la resta de les menors, pels pèrits psicòlegs, tal com van informar en l'acte del judici al final de la seva declaració, és compatible amb haver patit una agressió con violència però també amb qualsevol altra experiència traumàtica;

- Vanessa, segons va explicar l'assistent d'educació, Sra. Bonaventura, en la seva declaració davant la Batllia, a la que es va remetre en l'efectuada al judici, que a través d'un altre alumne - Bertrand- qui estava interessat sentimentalment per Vanessa, va tenir coneixement el dia 7 de març de 2024, de la situació emocional per la que estava passant Vanessa, qui, segons li va explicar Bertrand, tenia ansietat i pensaments suïcides i des de feia temps, (mesos, anys) es sentia malament i van estar tota la nit anterior xatejant amb ell, expressant-li el seu malestar emocional. La Sra. Bonaventura va poder veure els missatges i, com a l'acte del judici no ho recordava molt bé, es va remetre a la declaració en fase instructora en la qual va manifestar clarament que el primer que li va cridar l'atenció és que Vanessa parlava de maltractaments a casa, que sempre n'hi havia hagut, que la mare tenia problemes de depressió i havia amenaçat al pare, manifestant que al despatx de la seva superior, la Sra. Karina, havia vist una carpeta amb informació sobre algun problema que la mare de Vanessa havia tingut amb la policia;

- Vanessa després de l'atac d'ansietat que va tenir a l'escola, el mateix dia 7 de març de 2024 en un primer moment va atribuir-lo als problemes que tenia a casa perquè vivia molt malament la separació dels seus pares, segons van explicar la Sra. Bonaventura i el psicòleg de l'escola, Sr. Rachid, qui van ser els primers a reunir-se amb Vanessa, i aquesta en la seva declaració va dir que els pensaments que tenia, en relació a les idees suïcides, no eren només per l'agressió con violència sinó per més coses, que es feia talls als braços i aconseguia calmar-se una mica, manifestant que a l'escola no li anava tant bé en aquells moments, que veia que a tothom li anava bé, que veien fàcil els estudis i ella no, que tot se li venia a sobre i no volia seguir "*visquent*" i que fa temps havia anat al psicòleg;

- el missatge en què segons Vanessa explicava a la seva germana l'agressió con violència patida, no es constitueix com a element de corroboració respecte a l'existència de l'agressió. Així, d'entrada, com a element objectiu de corroboració no n'hi ha prou amb que la víctima hagi explicat els fets a un tercer. S'ha de distingir entre una veritable corroboració perifèrica i una mera reproducció del relat de la víctima. Si el tercer es limita a explicar el mateix que li han contat, sense aportar cap dada externa, contextual, emocional, física o temporal rellevant, la seva força com a element de corroboració queda limitada a poder reforçar la credibilitat de la víctima respecte a la persistència o l'espontaneïtat del relat però no en relació a la realitat del fet explicat.

Segons Custòdia, la germana de Vanessa, va rebre el missatge per Instagram, mentre es trobava de viatge al Japó, viatge que va realitzar des de finals de novembre fins a la Puríssima, i quan portava cinc dies de viatge, de forma que el devia rebre a finals de novembre. Si els fets van succeir a mitjans de setembre, la revelació de l'agressió per part de Vanessa s'hauria produït més de dos mesos després.

No hem pogut disposar del text del missatge perquè Custòdia el va esborrar ja que, segons va explicar, estava de vacances i no volia pensar en això, explicació que no es presenta com a raonable, no només per la gravetat del contingut que s'atribueix al missatge, sinó perquè el fet d'esborrar-lo no s'entén en què podria afectar als pensaments que la Sra. Custòdia pogués tenir sobre el tema. Al final de la declaració de Custòdia la defensa del

processat va demanar que s'aportés el missatge a través de Vanessa, el què mai es va arribar a fer i permet deduir de forma raonable que no disposava del mateix, perquè de conservar-lo hauria estat lògic aportar-lo a la causa, precisament per a corroborar que Vanessa li havia comunicat a la seva germana l'agressió con violència.

D'altra banda, mentre Vanessa va dir que li havia explicat els fets a la seva germana per telèfon, el que podria explicar que no disposés del missatge, aquesta va dir que va ser a través d'Instagram.

Davant el desconeixement de la literalitat del missatge, Custòdia va dir que Vanessa el que li va comunicar és que un noi l'havia obligat a tenir relacions con violències sense preservatiu, que notava picors i que no sabia si podia tenir una malaltia de transmissió con violència. Sigui quin sigui el contingut literal del missatge, el que va transmetre a Custòdia i així ho va aquesta percebre, és que les relacions con violències havien sigut sense preservatiu, però no que no fossin consentides. Només aquesta i no altres raons es presenten com a raonables per no haver donat Custòdia excessiva importància al que li havia explicat la seva germana;

- Vanessa, segons va explicar Marion en la seva declaració a la Batllia i va reiterar a l'acte del judici, li va dir que no havia denunciat perquè la seva germana li havia aconsellat que no ho fes, ja que la família de l'autor era molt important a Andorra, de les perfumeries Elena, i podrien tenir problemes, manifestacions que Custòdia va negar haver dit perquè no sabia qui era l'autor dels fets i no ho va saber fins la setmana del 23 d'abril. El Tribunal de Corts no ha fet cap referència a aquesta circumstància, la qual, no advertint-se motiu algun per posar en dubte les manifestacions de la Sra. Marion evidenciarà que les versions de Vanessa i la seva germana són contradictòries; i

- l'afectació emocional de Vanessa en explicar els fets denota un malestar psicològic de la menor al recordar l'episodi que no necessàriament ha de vincular-se a l'existència d'una penetració vaginal no consentida, a l'igual que els canvis emocionals detectats pels pares i les dificultats amb els estudis, tenint en compte la pluralitat de causes a les que Vanessa va atribuir el seu estat d'ansietat i els pensaments suïcides i entre elles les dificultats en els estudis, la possible existència de maltractaments en l'àmbit familiar i la depressió de la seva mare que Vanessa va explicar al seu amic Bertrand, havent manifestat Vanessa que els problemes de concentració els va tenir des de que va explicar els fets.

D'altra banda, hem de tenir en compte altres elements que o no han estat valorats pel Tribunal de Corts o ho han estat d'una forma que la Sala no comparteix com són:

- Vanessa en la seva declaració va dir que quan va marxar del pis dels avis del processat immediatament va anar a la farmàcia que hi havia a baix a comprar la píndola d'emergència, i va donar una descripció exacta de la ubicació de l'establiment, descartant que fos una altra que hi havia a prop, el què va permetre identificar-lo com la farmàcia ORG001. Havent situat Vanessa els fets a mitjans de setembre, feta per la policia la corresponent investigació es va saber per la informació obtinguda que en aquesta farmàcia al mes de setembre no s'havia venut cap píndola anticonceptiva (foli 132), el que evidencia un discrepància amb la realitat de la manifestació de Vanessa;

- les manifestacions de Habiba, qui en el moment en què van succeir els fets era molt amiga de Vanessa, sobre la relació mantinguda amb el processat qui li va dir que havia mantingut relacions con violències amb ell sense cap referència a què no fossin consentides.

És cert que durant el viatge de final de curs a París, entre el 21 i 27 de març de 2024, Habiba i Vanessa es van enfadar i distanciar, però aquesta circumstància considerem que tot i ser necessari valorar amb cautela, com diu la sentència, les seves manifestacions, no invalida per sí mateixa la credibilitat de Habiba en alguns extrems que s'han vist corroborats per altres elements de prova.

Així, respecte a la causa de la discussió, en la declaració judicial Habiba va dir que el problema va ser en relació a que li va fer la reflexió sobre que mentre estava sortint amb un noi, estava "tontejant" amb un altre de l'escola. La Sra. Bonaventura, en la seva declaració judicial efectuada el 28 de maig de 2025 va explicar que Bertrand el mateix dia 7 de març de 2024 li va dir que Vanessa, d'una banda se li apropava, però que tenia un noi a Espanya amb qui estava en relació, havent-li també admès Vanessa que tenia un "novio", que Bertrand ho sabia i que per això s'havia distanciat d'ella, el que Bertrand va contradir dient-li que havia sigut Vanessa qui s'havia distanciat d'ell.

En la declaració de Habiba no s'adverteix una intenció de voler perjudicar a Vanessa, ans al contrari, davant la Batlle va negar haver dit que la denúncia de Vanessa era falsa i al judici, tal com s'exposarà va dir que no ho recordava.

Que Vanessa era una "fresca", segons li va dir Habiba, el va relacionar amb el fet que, segons ella, sortia amb altres nois al mateix temps que ho feia amb Serge , i va admetre haver-ho dit a unes noies del grup de karate, havent fet referència Fèlix en els missatges enviats a Eva a que l'amiga de Vanessa, qui va resultar ser la Habiba,

li havia dit que en aquella època- en referència a quan anava amb Serge- estava amb diferents "tios" i era molt fresca, el que dota de versemblança a les manifestacions de Fèlix, tenint en compte que no hi ha motius per pensar que aquest s'ho hagués inventat.

D'altra banda, Habiba, en la seva declaració davant la Batllia consta en l'acta que va dir que el dia que Vanessa i Serge van tenir relacions con violencias estaven junts els tres, que ells dos van marxar a iniciativa de Vanessa i que després li va dir que havien tingut relacions con violencias sense més detall. En la declaració hi ha una confusió, probablement per un defecte de redacció, sobre si van anar a casa d'ell o d'ella, però com no es va gravar no es pot saber exactament que va dir.

A l'acte del judici Habiba va aclarir que el dia en què Vanessa li va referir que havien tingut relacions con violencias no va ser el mateix dia en què van quedar per donar-li la samarreta, que aquest dia a Serge no el va veure i que no sabia a on havien mantingut les relacions, recordant que estaven tots tres a Andorra la Vella, que Vanessa va "tontejar" amb Serge i que li va dir a ella que marxés.

Aquests dos episodis coincideixen amb el relat d' Serge, qui, després d'haver negat en un primer moment haver tingut relacions amb Vanessa, finalment a l'acte del judici va admetre haver-ne mantingut en dos ocasions, coincidint amb els dos episodis relatats per Habiba, tot i que aquesta en el segon no sap si van tenir o no relacions. No consta que Habiba tingués cap relació amb Serge ni cap motiu per voler afavorir-lo, de forma que el fet que sense que ens consti que pogués saber el que havia declarat Serge al judici, relatés una primera relació con violència a casa d'un d'ells diferent de la que es va produir quan Vanessa va anar a buscar la samarreta, avalaria la versió del processat sobre la primera relació que no va ser explicada per Vanessa. Aquesta, a preguntes de la psicòloga sobre si era la primera vegada que mantenia relacions així, és de suposar en referència a una penetració, no va respondre de forma clara i immediata, sinó que després d'un moment com de dubte va fer un gest amb el cap de negació acompanyat del que s'escolta com un so gutural. És cert que Habiba no concreta el tipus de relacions con violencias que Vanessa li va explicar que va mantenir, però en qualsevol cas, es tractaria d'un episodi que Vanessa no ha explicat i que de la seva declaració no es desprèn que pugui haver succeït.

En relació a les manifestacions que Fèlix atribueix a Habiba sobre que els fets denunciats per Vanessa no eren certs i que ho havia denunciat per a justificar problemes escolars i després se li havia anat de les mans, en principi no hi ha cap motiu per dubtar que efectivament Habiba li ho pugues haver dit, tot i que ella primer ho va negar i després no recordava haver-ho dit. És cert que, com aprecia el Tribunal de Corts, en aquest extrem hi ha una contradicció entre tots dos, però també que si bé Habiba en la declaració davant la Batllia ho va negar, no sabem amb quina força o convicció ja que la declaració no es va gravar, a l'acte del judici, tal com es pot comprovar en la gravació, Habiba no ho va negar sinó que va dir que no ho recordava, absència de record que, com posa de relleu la part recurrent, és difícil de creure davant la rellevància de la qüestió. Que Habiba pogués haver fet aquestes manifestacions no vol dir que el seu contingut fos veritat, però tenint en compte que efectivament Vanessa tenia problemes a l'escola, ja que ella mateixa va reconèixer que tenia dificultats amb els estudis i que, segons va manifestar l'educadora del Lycée Sra. Karina, en la seva declaració el 23 d'abril de 2024, Vanessa la nit anterior li va escriure comunicant-li que li agradaria no continuar, que no estava preparada i que no volia involucrar-se, no es pot excloure de forma indubtable la seva realitat. La voluntat per part de Vanessa de no continuar amb la denúncia és cert que, como considera el Tribunal de Corts, pot ser una reacció comprensible en una víctima, però, tenint en compte el conjunt de circumstàncies exposades, podria també corroborar el contingut de les manifestacions que Fèlix va dir que li havia fet Habiba.

- Serge en la declaració a l'acte del judici, després d'explicar que el primer contacte con violència es va produir al pis on vivia Vanessa, va oferir una descripció del mateix de la que es podria deduir que efectivament hi va estar i que no ha estat contradita, ja que als pares de Vanessa cap explicació va ser demanada per les acusacions per tal de comprovar si la descripció s'ajustava a la realitat.

-Finalment, el que Serge no reconegués inicialment haver mantingut relacions con violencias amb Vanessa no evidencia que les mateixes no fossin consentides ja que, tenint en compte que aquell moment no va disposar de l'assistència d'un facilitador judicial que li permetés afrontar la declaració amb totes les garanties no pot descartar-se que, davant d'una denúncia tant greu i tenint en compte la menor edat de Vanessa, hagués optat per negar haver mantingut relacions con violencias per por a les conseqüències que en podrien derivar-se, però a més, el canvi de declaració no és un element decisiu tenint en compte la resta de les circumstàncies exposades.

Com els elements de corroboració de la realitat de l'agressió valorats pel Tribunal de Corts no només no són concloents per afirmar la concordança del relat de Vanessa amb la realitat, sinó que s'han evidenciat altres elements amb aptitud per a qüestionar aquest relat pel que es refereix a la manca de consentiment de la relació no valorats pel Tribunal, considerem que no es pot arribar a una convicció absent de tot dubte raonable sobre la responsabilitat del processat.

Amb el que s'ha exposat no volem dir que Vanessa hagi faltat a la veritat en el seu relat, però la valoració del seu testimoni a la llum dels paràmetres fixats a l'efecte, evidència la manca de fiabilitat davant la inexistència d'elements prou concloents de corroboració objectiva en relació als fets que el Tribunal de Corts ha considerat provats i, per tant, el seu testimoni no constitueix prova suficient per a sustentar la condemna del processat.

Procedeix en conseqüència absoldre a Serge del delictes major d'agressió con violència constitutiva de violació pel qual ha estat condemnat.

III.- CONSIDERANT:En relació a les agressions con violències atribuïdes al processat de les que es considera víctima a Jacqueline, la part recurrent qüestiona també la valoració del Tribunal de Corts del seu testimoni al·legant que s'han omès elements amb aptitud per a qüestionar la credibilitat i fiabilitat del relat de la menor.

Jacqueline només ha declarat una vegada, explicant els fets als pèrits psicòlegs i per això no és possible contrastar la valoració de la solidesa de les seves manifestacions en relació a la persistència i inexistència de contradiccions, contrastant-les amb altra o altres que hagin pogut fer, motiu pel qual el Tribunal de Corts les contrasta amb les que les menors van fer a altres persones a qui extrajudicialment van explicar els fets.

En relació a Jacqueline el Tribunal de Corts considera acreditats els fets que exposa com a provats en el primer resultat de la sentència per la seva declaració, la qual va ser practicada de forma preconstituïda i a la que atorga plena credibilitat i fiabilitat perquè considera les seves manifestacions incriminatòries sòlides, persistents i sense canvis substancials ni contradiccions, i es troba corroborada per altres proves i elements objectius perifèrics que la reforcen i sustenten, resultant prova suficient per desvirtuar la presumpció d'innocència del processat.

Jacqueline en la seva única declaració judicial descriu dos episodis: el primer en el vehicle del processat al mirador dels Vilars, on afirma que Serge li va impedir sortir del cotxe, li va intentar fer un petó, la va immobilitzar, i va intentar forçar-la a practicar-li una fel·lació, la qual no es va produir perquè aquesta li va mossegar a la zona dels genitals, portant-la després el processat al centre d'Andorra a petició d'ella; i el segon, al domicili de Jacqueline, on el processat, després d'haver-la contactat per disculpar-se, es va posar damunt d'ella al llit, va intentar petonejar-la i, malgrat la seva negativa, li va tocar els pits per sobre de la roba i va intentar introduir la seva mà per sota de la roba de la Jacqueline però no ho aconsegueix perquè pot deslliurar-se'n.

En relació a la credibilitat del seu testimoni, el Tribunal descarta l'existència de causa d'incredibilitat subjectiva derivada de relacions prèvies amb el processat i també una possible simulació o fabulació en base a l'informe dels pèrits judicials Srs. Clàudia i Frank. Tanmateix considera que el seu relat incriminatori és coherent, persistent, i no presenta canvis substancials ni contradiccions en relació als fets que va explicar a la seva amiga Bàrbara i a Samir.

En quant la fiabilitat, el relat de la menor es considera que respon a la realitat en constatar elements externs que el corroboren.

Així, s'exposen com a tal elements: a) el reconeixement parcial del processat que admet que va portar Jacqueline al mirador dels Vilars, que van passar a la part del darrere del vehicle, que li va demanar un petó i que ella s'hi va negar. També reconeix que després la va contactar per disculpar-se, que va anar al seu domicili, que la va seguir fins a l'habitació i que va insistir fins que ella li va demanar que parés; b) la disculpa posterior del processat, considerant significatiu que volgués disculpar-se amb Jacqueline pel que havia passat al mirador, perquè això indicaria que era conscient d'haver fet alguna cosa incorrecta; c) el relat dels fets que va fer a Bàrbara i Samir, ja que tots dos expliquen que Jacqueline els va relatar els fets en termes substancialment coincidents amb la seva declaració: l'episodi del vehicle, el bloqueig de les portes, la negativa de Jacqueline, l'exigència d'una fel·lació i el posterior episodi al domicili; i d) la presència d'una lleu simptomatologia posttraumàtica en forma de somatitzacions, evitació de situacions que li puguin comportar incomoditat o inseguretat, segons l'informe del pèrits judicials.

Es valora també la declaració dels pares de Jacqueline, que descriuen que la menor no volia que ells s'assabentessin dels fets tot i ser extravertida.

Els que el Tribunal considera com a elements objectius de corroboració perifèrica, alguns no ho són. Així la sola explicació dels fets als seus amics no corrobora la seva realitat, tal com hem exposat abans.

Quan el tercer pot aportar dades de percepció pròpia, com el moment en què la víctima li va explicar el fet, l'estat emocional en que es trobava -si presentava lesions, plorava, tenia por, bloqueig o alteracions- o si va presenciar fets perifèrics anteriors o posteriors - si la víctima va marxar amb l'acusat, si va intentar demanar ajuda, o si va tornar alterada- sí que pot constituir un element de corroboració de la versemblança dels fets relatats en relació a la possibilitat de que efectivament es puguin haver produït.

En aquest sentit, el Tribunal de Corts considera el testimoni de Bàrbara i de Samir com a elements de corroboració perquè Jacqueline els va explicar substancialment els mateixos fets que després va relatar en la seva declaració davant els pèrits judicials. Es tracta, per tant, d'un element de reforç de la seva credibilitat, en quant a la seva persistència sense contradiccions, però no de la fiabilitat.

Però, tal com posa de relleu la part recurrent, hi ha circumstàncies que no només no doten al testimoni de Bàrbara i de Samir del valor d'element de corroboració, sinó que fins i tot qüestionen la concordança amb la realitat del relat de Jacqueline en relació, com a mínim, respecte als actes nuclears de les agressions i que han estat omesos pel Tribunal de Corts.

D'entrada, s'ha de tenir en compte la forma en què es va arribar a tenir coneixement de l'agressió con violència de la que hauria estat víctima Jacqueline i aquí ens trobem amb una contradicció entre el relat de Samir i Bàrbara. Així, en les seves declaracions gravades efectuades en fase instructora i reproduïdes a l'acte del judici al no comparèixer cap dels dos, mentre Bàrbara va dir que va ser Samir, parlant del tema d' Serge, qui li va demanar si coneixia algú més que pogués haver estat víctima d'ell perquè necessitaven testimonis -el pare del Samir exercia l'acusació particular en el procés contra Serge- i ella li va parlar del cas de Jacqueline, Samir va dir que va ser Bàrbara qui li va preguntar si portaven l'acusació contra Serge i en dir-li que sí li va explicar el cas de Jacqueline. Va ser després d'una reunió de Jacqueline amb Samir i d'una altra amb la mare d'aquest -advocada en el mateix despatx que el seu pare- quan aquella es va decidir a denunciar els fets, segons van explicar Samir i Jacqueline, el què d'entrada no volia fer, perquè, segons explica Jacqueline en la seva declaració, havia passat molt de temps i ho tenia oblidat, però, segons Jacqueline, Samir li va dir que havia de denunciar perquè Serge estava a punt de sortir de la presó i hi havia altres noies que l'havien denunciat. Tot això evidentment que no és suficient per a qüestionar la realitat del relat de Jacqueline, però posa en evidència una recerca activa per part de Samir d'elements de corroboració del testimoni de Vanessa i una insistència perquè Jacqueline denunciés per evitar que Serge quedés en llibertat, que podrien haver influït en la percepció per Jacqueline de la gravetat dels fets relatats, tenint en compte el temps transcorregut des de que va succeir el primer episodi i el que inicialment, segons ella mateixa va relatar, que va continuar després tranquil·lament amb la seva vida com si no hagués passat res, i que Bàrbara va dir que Jacqueline no volia inicialment denunciar perquè el que havia passat no era important i era passat.

D'altra banda, i és el que resulta rellevant, tot i que Jacqueline va explicar a Samir i a Bàrbara el mateix relat per ella declarat davant els pèrits judicials en relació a l'existència de dos episodis d'agressió per part d' Serge i al lloc i les circumstàncies en que es van produir, es constata una divergència important en relació al primer episodi succeït en el cotxe, no en relació a elements accidentals o de poca importància, sinó sobre el tipus d'agressió patida. I aquesta divergència no només es produeix en relació al que va manifestar al seus amics sinó també en relació a la nota de veu que va gravar Bàrbara en la que Jacqueline explica els fets per enviar-li a Samir i que aquest va aportar al final de la seva declaració, unint-se a la causa com a prova, el que intensifica la rellevància de la discrepància, perquè no es va produir només respecte a la versió del fet donada als seus amics, sinó també a la que la mateixa Jacqueline, qui va reconèixer haver fet la nota de veu, va oferir.

Així, Samir i Bàrbara van explicar que Jacqueline els va relatar que el processat li havia introduït el penis a la boca després de dir-li que si no li feia una fel·lació no la deixaria sortir del cotxe, manifestant Samir que "*li va chupar*" però no va fer fel·lació perquè acabés", el que es pot entendre com que el contacte no va durar el temps suficient o no es va fer de la forma adequada perquè es produís l'ejaculació. Aquestes manifestacions són coherents amb el relat del fet que Jacqueline va fer en la nota de veu, en la que explica que Serge "*me la va ficar a la boca, va ser nada, cinc segons perquè li vaig fer mal a la polla*", però en la declaració davant els psicòlegs Jacqueline va dir que no li va introduir el penis a la boca, que és el fet que la sentència considera provat, manifestant que el processat es va baixar els pantalons, que se li veïen els calçotets i que la va agafar pels dos canells, li va baixar el cap i ella el va mossegar en "*la part masculina que només tenen els homes*". Cap referència va fer en la seva declaració a què el processat es baixés els calçotets i pogués veure els seus genitals, sense que la referència a una mossegada en aquesta part impliqui que necessàriament s'hagués fet directament als genitals sense els calçotets.

Aquesta divergència recau en un element substancial, com és si es va produir o no introducció del penis a la boca, i precisament per constituir el nucli essencial de l'agressió atribuïda al processat i la que major impacte ha de causar a una víctima per la intensitat de l'atac a la seva llibertat con violència, és el que hauria d'haver quedat més gravat en la memòria de la víctima de forma que el seu relat en aquest aspecte concret fos sempre el mateix. D'altra banda, tal com Jacqueline va explicar que la tenia el processat immobilitzada, en la part del darrera del cotxe, a sobre seu bloquejant-li les cames amb les seves i agafant-li amb una mà els dos canells, mentre ella li donava "genollazos", la possibilitat de què amb la mà lliure el processat poder abaixar-se els pantalons i baixar-li el seu cap la zona dels genitals, com a mínim s'adverteix una maniobra altament complicada de realitzar.

Tanmateix es constata una discrepància en la condició que Serge va posar a Jacqueline per obrir la porta del cotxe, ja que a Bàrbara i Samir els va dir que era fer-li una fel·lació, en la nota de veu va explicar que no la deixaria sortir si no li feia res, i en la seva declaració la condició era fer-li un petó, no referint-se, per tant, a la fel·lació com a la intenció que tenia Serge al tancar-la dintre del cotxe.

També s'aprecien altres diferències en el relat de Jacqueline respecte, per exemple, a si després del fet i a petició d'ella van anar a buscar al seu amic a la sortida de la feina i després ella va marxar amb l'amic, segons va exposar en la nota de veu, o si li va demanar que la portés a la parada del bus, segons va dir en la seva declaració. Tenint en compte que el processat sempre ha manifestat que la va portar a la parada del bus queda evidenciada una divergència entre el que relata en la nota de veu i el que declara que denota com a mínim una distorsió en el seu record dels fets.

En relació al segon episodi succeït a casa seva, es constaten discrepàncies sobre elements essencials de l'actuació atribuïda a Serge. Segons Samir, Jacqueline va explicar que Serge va tancar la porta, es va abaixar els pantalons i li va dir que si no li feia una "*mamada*" no se n'aniria, que ella va cridar, va agafar les seves coses i va marxar. Segons Bàrbara, Jacqueline li va referir que Serge l'agafava per apropar-se, que ella no volia, que va intentar abalancar-se sobre ella, que es va abaixar els pantalons però li va donar una "*patada*" i va marxar. En la nota de veu Jacqueline explica que Serge li va dir que no marxaria si no feien res, que la va agafar dels canells, li va bloquejar les cames, que intentava menjar-li la boca i donar-li petons, que ella no parava de moure el coll i esquivar-lo i que li va donar un "*cabezazo*", Serge va perdre el control de la seva força i el va poder apartar i marxar. En la declaració judicial, Jacqueline va explicar que Serge se li va posar a sobre en el llit, que volia un petó, que ella forcejava evitant-lo, que li va posar la cama a sobre i va poder apartar-lo i marxar, afegint, quan va ser preguntada si li va fer algun tocamet i després de fer una pausa com per pensar-ho, que li va baixar la mà cap als pits per sobre de la roba intentant ficar la mà (sense especificar a on) però que com no parava de moure's no va poder accedir.

Mentre a Bàrbara i Samir, Jacqueline els explica un intent per part del processat d'obligar-la a fer-li una fel·lació, intenció que va exterioritzar verbalment i abaixant-se els pantalons, en la nota de veu només refereix un intent per part del processat de "*morder la boca*", el que es pot entendre com tractar de mossegar-li els llavis, i de fer-li petons; i en la seva declaració, si bé reitera que va tractar de fer-li petons, va dir que li va baixar la mà cap als pits per sobre de la roba intentant ficar la mà, però que no va poder accedir-hi perquè ella no parava de moure's. La referència als pits, la va fer Jacqueline responent a la pregunta específica de si el processat li va fer algun tocamet i encara que inicialment va dir que sí, a continuació va dir que no, que simplement baixava la mà cap als pits però que no va arribar, no va poder accedir-hi. Tot i les dificultats derivades de les deficiències sonores de la gravació, es pot escoltar com Jacqueline explica que en realitat no li va arribar a tocar el pits, de forma que els tocamets efectuats en aquesta zona, que la sentència declara provats en realitat Jacqueline no va dir que s'arribessin a produir.

Tanmateix existeix discrepància sobre la forma en que Jacqueline va aconseguir deslliurar-se del processat, ja que segons Samir, Jacqueline li va explicar que va ser cridant, segons Bàrbara va ser donant-li una "*patada*", en la nota de veu Jacqueline diu que li va donar "*un cabezazo*" i en la seva declaració que el va apartar amb la cama. Tot i que apartar-lo amb la cama i donar-li un cop de peu pot considerar-se una mateixa forma de poder separar-se del processat, la referència en la nota de veu a què va aconseguir-ho donant-li prèviament un cop de cap, constitueix una discrepància que, com a mínim, qüestiona la concordança del record de Jacqueline amb la realitat en aquest extrem.

Pel que fa a la credibilitat del relat atribuït a Jacqueline pels pèrits psicòlegs judicials, com ja hem exposat, la determinació de la credibilitat i la qualificació com a fiable de la informació aportada és una funció exclusiva dels jutges de forma que les conclusions dels pèrits no són determinants a l'efecte, màxim quan, com succeeix també en aquest cas, els pèrits només han pogut valorar la coherència interna de la seva declaració, sense poder contrastar-la amb el relat dels mateixos fets que va fer Jacqueline a Samir i Bàrbara i a través de la nota de veu.

En relació al primer episodi, les contradiccions detectades en el episodi central de l'agressió -l'intent de fel·lació- són prou importants, tal com s'ha exposat, per a qüestionar la versió de Jacqueline sobre la seva existència i a partir d'aquesta premissa, tenint en compte possibles distorsions en el record, només aquells elements o dades de la seva declaració que vinguin avalades per altres elements de prova de caràcter objectiu que demostrin la seva concordança amb la realitat podrien considerar-se com a provats.

És cert que:

a) Serge ha admès que efectivament va portar en el seu cotxe a Jacqueline fins a la zona dels Vilars i que a petició pròpia es van col·locar en els seients de darrera, que es va posar molt pesat insistint en demanar-li petons i que es "liessin", que ella va dir que no i que davant la seva insistència ella li va demanar que la portés a la parada del bus, quan devien anar junts a buscar a un amic comú a la sortida de la feina;

- b) Jacqueline ha declarat que després de l'incident no va tornar a tenir contacte amb Serge ja que no volia saber res d'ell i aquest té reconegut que passats uns mesos la va contactar per quedar per demanar-li disculpes pel seu comportament;
- c) Jacqueline, segons l'informe pericial psicològic, i es pot comprovar en la seva declaració va sentir un intens malestar psicològic per la situació viscuda;
- d) Jacqueline va revelar els fets de forma espontània a la seva amiga Bàrbara arran de les notícies sobre l'empresonament de Serge manifestant-li que també havia estat víctima seva;
- e) segons va informar el psiquiatra Dr. Esteve a l'acte del judici, Serge, per les seves patologies, presenta dificultats per controlar els seus impulsos sobre tot els con violències, els quals en les persones amb una discapacitat intel·lectual lleu es troben més exacerbat, té dificultats davant de les negatives i està acostumat a tenir el que vol. El psiquiatre Dr. Bachir va informar en el mateix sentit respecte a les dificultats d' Serge per controlar els seus impulsos i les psicòlogues Sres. Inés i Olívia van posar de relleu les dificultats per entendre la negativa; i
- f) Serge ha reconegut que la segona trobada amb Jacqueline va ser a petició pròpia per demanar-li disculpes pel seu anterior comportament al cotxe.

Però aquests elements, si bé ens porten a pensar que efectivament podria haver-se produït un intent per part del processat de tenir un contacte de tipus con violència amb Jacqueline, no són suficients per considerar acreditades les característiques d'aquest contacte con violència no consentit.

Així, no sembla raonable, per no acomodar-se al que l'experiència ensenya que constitueix la forma normal d'actuar d'una persona, que la simple demanda de petons per part del processat sense cap acostament físic per aconseguir-ho, encara que fos amb insistència, sigui suficient per haver provocat en Jacqueline un malestar psicològic de tal intensitat com per voler marxar del lloc on es trobaven de forma immediata i no voler tornar a veure mai més a l'acusat. Però no podem obviar que ens trobem amb una noia de 14 anys en el moment dels fets, que es va a trobar a soles en l'espai reduït dels seients d'un cotxe amb un noi amb el que només l'unia el tenir un amic comú i que ja anteriorment havia tingut amb ella comportaments que la molestaven, segons va declarar, com agafar-la per la cintura i apropar-la cap a ell o agafar-li les cames, de forma que la insistència de l'acusat en què li donés un petó malgrat la seva negativa, també podria haver generat un sentiment de rebuig cap al processat i el desig de marxar i no tornar a veure'l. Avalaria la menor entitat dels fets succeïts el que Jacqueline no els hi donés importància, com va referir Bàrbara que li va dir, i continués la seva vida amb normalitat, como la pròpia Jacqueline va declarar. Les disculpes del processat acrediten l'admissió de que no es va comportar adequadament però no en què va consistir aquest mal comportament, que segons ell hauria consistit en posar-se molt pesat i insistent per a aconseguir petonejar-se amb Jacqueline. Tanmateix el malestar psicològic detectat en Jacqueline no necessàriament s'identifica amb la gravetat dels fets que es declaren provats.

En relació al segon episodi succeït a l'habitació, ens trobem també amb discrepàncies en les manifestacions de Jacqueline sobre quines eren les intencions del processat, els actes que efectivament va dur a terme i la forma en què va aconseguir deslliurar-se'n, tractant-se d'aspectes prou importants del seu relat com per a qüestionar la seva concordança amb la realitat tenint en compte que la declaració de Jacqueline constitueix la única prova dels fets i que no existeixen elements de corroboració objectiva que permetin arribar a la conclusió del que va passar a l'habitació.

A l'igual que en el primer episodi podem considerar provat que Jacqueline va viure una situació incòmoda per ella provinent del processat que li va produir un malestar psicològic i un rebuig cap a ell, però més enllà de la nova insistència del processat en que li fes un petó o, en paraules seves", que es "liessin" quan precisament havia acceptat tornar a veure'l per sentir les seves disculpes per la seva actuació anterior, no es disposa d'elements probatoris consistents per afirmar que es van produir els fets tal com es relaten en la sentència.

Amb el que s'ha exposat no volem dir que Jacqueline hagi faltat a la veritat en el seu relat, però la valoració del seu testimoni a la llum dels paràmetres fixats a l'efecte evidència la manca de solidesa de les seves manifestacions, variables en relació als actes, no només nuclears sinó també perifèrics del seu relat, no superant el test de credibilitat i tampoc el de fiabilitat davant la inexistència d'elements de corroboració objectiva en relació als fets que el Tribunal de Corts ha considerat provats i, per tant, el seu testimoni no constitueix prova suficient per a sustentar la condemna del processat pels fets succeïts en el vehicle i en l'habitació.

Procedeix en conseqüència, absoldre a Serge del delictes major d'agressió con violència constitutiva de violació en grau de temptativa i del delictes major d'agressió con violència pels fets relatius a Jacqueline, pels quals ha estat condemnat.

IV.- CONSIDERANT:En relació a la condemna pel delictes d'agressió con violència del que es considera víctima a Verònica, la part recurrent qüestiona la credibilitat i la fiabilitat del seu testimoni al·legant que el Tribunal de Corts ha omès valorar elements rellevants per efectuar una correcta valoració de la suficiència de la declaració de la menor per enervar la presumpció d'innocència del processat.

El Tribunal de Corts considera el testimoni d' Verònica com a prova de càrrec suficient per a sustentar els fets que es consideren provats en relació a l'actuació del processat envers la menor, constatant la solidesa de la seva declaració i l'existència de proves i elements objectius perifèrics que la sustenten i reforcen.

Verònica, en l'única declaració prestada davant els pèrits psicòlegs judicials, relata com l'agressió es produeix quan ella i Serge es trobaven en un pàrquing al cotxe d' Serge. Després d'estar parlant, Verònica va voler marxar cap a casa seva i sortir del cotxe, però el processat no li ho deixa fer i la força a entrar a la part del darrera agafant-la pels braços. Verònica a l'entrar al cotxe perd l'equilibri i cau sobre el seient, el processat es posa a sobre d'ella i intenta treure-li la samarreta i posar-li una mà dins dels pantalons, moment en què li dona una puntada de peu i aconsegueix treure-se'l de sobre, evitant que el processat anés a més, baixa del cotxe i fuig corrents fins a refugiar-se en un bar.

El Tribunal de Corts considera creïble i fiable la declaració d' Verònica perquè:

- el processat ha reconegut el context dels fets admetent que va anar a buscar a Verònica a la sortida de l'escola, que es van desplaçar fins Arinsal i que van estar en un pàrquing dintre del cotxe, tot i que va negar que hi passés res més enllà de fer-se petons;

- no considera acreditat cap mòbil de venjança ni de ressentiment per acusar falsament al processat, rebutjant el Tribunal la versió alternativa del processat segons la qual Verònica hauria declarat per venjança perquè ell estava coneixent una altra noia ja que considera que no va haver dos relacions simultànies del processat amb Eva i amb Verònica sinó més aviat successives. A més, el Tribunal destaca que Verònica no és l'única menor que incrimina Serge, sinó que hi ha tres menors denunciants que no es coneixien ni tenien relació entre elles;

- la pericial psicològica elaborada pels psicòlegs forenses Clàudia i Frank, ratificada al judici oral, posa de relleu que durant l'exploració Verònica es va mostrar molt afectada, tant en la comunicació verbal com no verbal: plorava, mostrava nerviosisme, ràbia i malestar en recordar els fets;

La pericial també reforça, a criteri del Tribunal, la credibilitat perquè, segons el pèrits, els tests i qüestionaris indiquen que la menor va respondre de manera consistent, sense intentar donar una imatge distorsionada, ni especialment positiva, sinó sincera. Els pèrits no detecten cap indicador que Verònica fes les manifestacions per obtenir algun avantatge o guany, ni cap dada que indiqui pressió del seu entorn. A més, destaquen que aporta molts detalls del context dels fets, cosa que dona credibilitat al relat perquè no és mecànic ni rígid, concloent que el relat de la menor és "*probablement creïble*";

- l'evidència de simptomatologia posttraumàtica compatibles amb haver patit una agressió con violència ;

- la revelació es va produir en l'àmbit escolar arran d'un atac d'ansietat;

- avala la declaració d' Verònica la testifical de les professores de l'escola andorrana on estudiava Verònica i Maria a qui els hi va explicar que havia patit una agressió con violència;

Així, segons la Sra. Maria, Verònica en sentir comentaris sobre la notícia que havia sortit a la premsa en relació a Serge es va posar molt nerviosa, va plorar i li va relatar que el processat l'havia tancat al cotxe fins que ella va poder sortir fent força. També va explicar que, després dels fets, la menor s'autolesionava amb més intensitat i tenia dificultats per dormir perquè tornava a pensar en els fets.

La sentència reconeix una divergència en la declaració d' Maria, ja que aquesta parla d'una "fel·lació" quan ningú més ho havia referit però el Tribunal considera que aquesta divergència no constitueix una contradicció substancial, perquè allò rellevant que va quedar gravat en la memòria de la professora era que Verònica havia patit una agressió con violència per part d'un noi que la va tancar al cotxe fins que ella va poder sortir-ne per la força.

A la Sra. Verònica li va explicar que sortia amb un noi, que aquest havia intentat violar-la, i que ella li va donar "*una patada en los huevos*".

En síntesi, el Tribunal considera creïble el testimoni d' Verònica perquè: no s'acredita cap motiu de venjança o ressentiment; el processat reconeix el context; la revelació es produeix en l'àmbit escolar arran d'un atac d'ansietat; la pericial descarta indicadors de simulació o pressió externa i conclou que el relat és probablement creïble; la menor presenta emocions i simptomatologia compatibles amb una vivència traumàtica; i dues professores corroboren que Verònica va explicar els fets i que va mostrar una afectació emocional significativa.

La part recurrent considera que el Tribunal de Corts no ha valorat de forma adequada l'existència d'una sèrie d'elements que qüestionarien la concordança del relat d' Verònica amb la realitat.

L'examen detallat de les actuacions permet constatar a la Sala que efectivament hi ha elements amb aptitud per a privar a la declaració d' Verònica de la necessària suficiència per a constituir-se com a prova de càrrec en què sustentar la condemna del processat en afectar a la solidesa i fiabilitat de la seva declaració. Així:

-En ordre a la credibilitat subjectiva, el Tribunal exclou un possible ànim de revenja d' Verònica derivat d'haver el processat tallat la relació amb ella perquè entén que la relació amb Eva va ser successiva i no coetània amb la que va mantenir amb Verònica, però, segons va declarar, va tallar la relació amb Serge a mitjans de desembre de 2023 -el 16 d'aquell més va assegurar que ja no tenia cap relació- i Eva va dir que havien començat la relació amb el processat al mes de desembre del 2023. És cert que, no constant les dates exactes, les relacions podrien haver-se produït de forma successiva, però també simultània en el sentit explicat pel processat de què havia conegut a Eva mentre tenia relació amb Verònica i va finalment decantar-se per aquella.

Una dada que considerem rellevant i no ha estat valorada pel Tribunal de Corts és que el processat va declarar que Verònica, després de tallar la relació, no parava d'intentar parlar amb ell enviant-li missatges i que Eva, la seva parella, en assabentar-se'n, va haver d'intervenir i li va enviar a Verònica un missatge dient-li que el deixés amb pau perquè tenia parella i Serge no volia saber res d'ella. Eva va confirmar a l'acte del judici que efectivament va veure missatges de dos noies en el telèfon d' Serge, que aquest li va dir que no el deixaven de molestar i que va enviar-li, al menys a una pel que recordava, un missatge dient-li que era la parella d' Serge i que el deixés tranquil. Verònica, en la seva declaració va dir que, efectivament, al mes de gener va rebre un missatge de la nova núvia del processat dient-li que Serge parlava d'ella i que s'allunyés d'ell. Semblaria per la declaració d' Verònica, que era Serge el que podria tenir-la en el seus pensaments i que per això Eva li va escriure, però aquesta, sense poder recordar el contingut dels missatges va dir que els va veure i per això va intervenir. No ens consta motiu algun pel que Eva pogués faltar a la veritat, màxim quan ja no té relació sentimental amb el processat, de forma que les seves manifestacions tenen capacitat per a qüestionar la versió d' Verònica sobre que quan va tallar amb el processat ja no va tenir cap més contacte amb ell i el va bloquejar de tots els comptes, que és el que va manifestar en la seva declaració.

El processat va declarar que a més de mantenir contacte per Instagram va veure a Verònica en tres ocasions, sempre per portar-la a casa seva des de l'escola, i que a vegades la mare d'aquella el trucava per telèfon quan no podia contactar amb la seva filla, evidenciant així que la seva relació havia transcendit a la família. Aquest extrem va ser corroborat per Verònica quan va dir que després de l'agressió va intentar seguir parlant com si no hagués passat res amb el processat perquè la seva mare no sospités del que havia passat, del que es pot deduir que efectivament la mare estava assabentada de la relació amb el processat, de forma que aquesta relació podia ser per ella més important del que es desprèn del contingut de la seva declaració.

El trencament d'una relació incipient no es presenta com un motiu raonable per imputar falsament els fets al processat, però hem de tenir en compte que Verònica tenia 14 anys en el moment dels fets i es trobava en el període de l'adolescència en el què, sabut és, que les emocions i els sentiments es magnifiquen i un desengany amorós es pot viure com una tragèdia.

-El tribunal no dona importància al fet que la professora Sra. Maria digués en la seva declaració davant la Batllia i a l'acte del judici oral que el que Verònica li havia explicat era que el processat l'havia obligat a fer-li una "fel·lació manual" i després va intentar que li fes una oral, la qual no va arribar a fer perquè va poder fer força i sortir del vehicle. Considera el Tribunal que el que és important és que el que va quedar gravat en la ment de la professora és que Verònica havia patit una agressió con violència.

Tenint en compte que Verònica ha declarat una sola vegada, la solidesa de les seves manifestacions en relació a l'absència d'incoherències i contradiccions s'ha de valorar en relació a la transmissió dels fets que va fer a terceres persones, afirmant en aquest sentit el Tribunal de Corts que les versions dels fets que van relatar les tres víctimes a les primeres persones a qui van referir els fets eren les mateixes.

Quan la Sra. Maria explica que Verònica li va dir que l'agressor la va obligar a fer-li una fel·lació "manual" i va intentar que li fes una altra oral, és cert que Verònica li transmet que ha patit una agressió con violència, però una molt específica i diferent a la que aquella va explicar en la seva declaració. La referència a "fel·lació manual", expressió que no respon al concepte de fel·lació, que és una estimulació bucal del penis, és indicativa que la Sra. Maria va reproduir literalment les expressions utilitzades per Verònica per a referir-se al que l'havia fet el processat, que seria molt més greu que el que va declarar davant els psicòlegs que li va fer, tractar d'aixecar-li la samarreta i posar-li la mà dintre dels pantalons, actuació aquesta també de menor entitat que la que li va explicar a la Sra. Verònica, a qui va dir que l'havia intentat violar.

En la seva declaració, Verònica rebaixa, per tant, la intensitat de l'agressió con violència del processat, reduint-la a un intent de treure-li la samarreta, tractant de pujar-la, segons resulta del seus gestos, el que explica va començar a fer, i intentat també posar-li la mà dins del pantaló, que és el que es declara provat en la sentència. També va manifestar que el processat no la va arribar a tocar ni a dalt ni a baix, el que s'ha d'entendre com que les mans del processat no van arribar a contactar amb el cos d' Verònica, el que ens situaria en un grau d'execució diferent al considerat en la sentència.

El fet de rebaixar la intensitat de l'agressió con violència en la seva declaració no és una dada irrellevant perquè recau, no en elements accessoris o circumstancials sinó en un element essencial o nuclear de l'agressió con violència denunciada, com és la forma en què es va produir el contacte con violència no desitjat i imposat, afectant, per tant, a la solidesa de les manifestacions d' Verònica.

- Verònica, segons van constatar els psicòlegs, presentava simptomatologia d'estrès posttraumàtic, compatible, si bé no exclusivament, com van dir a preguntes de la defensa en relació a la constatada en totes les víctimes, d'una agressió con violència, sinó de qualsevol episodi traumàtic, detectant en Verònica inestabilitat emocional, dificultat per a regular i controlar les seves emocions i explosions de ràbia i agressivitat.

Segons va explicar Verònica, va passar la seva infantesa a Portugal amb la mare i la família materna perquè el seu pare era una figura inexistent, i va estar un any sense la seva mare quan aquesta va emigrar a Andorra, a on va arribar ella a l'octubre de l'any 2018. Després de l'arribada explica que va estar tres anys sense cap contacte amb la seva família a Portugal ni a Andorra arran d'una denúncia que els avis materns van interposar contra la seva mare per haver-la portat a Andorra intentant que el seu pare biològic obtingués la seva custòdia. Aquesta situació la relata Verònica com a molt dolorosa per ella i es donava la culpa del que havia passat, trobant-nos, per tant, davant d'un episodi que va ser viscut de forma molt traumàtica per a la menor.

-En relació al fet de causar-se lesions, Verònica va dir en la seva declaració que no ho feia perquè no ho necessitava, i explica un episodi quan van passar els fets en què es va fer un tall a la cama amb una "gillette", tal com indica dirigint la seva mà a les cames, però que va ser com sense voler, en un moment de nerviosisme. Per contra, la Sra. Maria va dir que Verònica li va explicar que s'autolesionava el braç i que quan van passar els fets s'autolesionava més fort, apareixent de nou discrepàncies entre el que Verònica va declarar i el que li va explicar a la professora.

Els elements exposats, considerem que tenen capacitat per a qüestionar el que realment va succeir entre el processat i Verònica. És cert que la menor va donar molts detalls de l'episodi viscut amb el processat i que aquest va reconèixer el context en que s'hauria produït l'agressió, així com també es constata el malestar psicològic d' Verònica al recordar l'episodi, però la variació sobre el tipus d'agressió patida juntament amb la constatació d'altres circumstàncies que introdueixen fissures en algunes de les seves manifestacions, considerem que priven a la seva declaració de la suficiència necessària per a constituir prova de càrrec en què sustentar la condemna del processat.

Tal com explica el Tribunal de Corts, recollint el criteri de la Sala Penal, no tota modificació en la declaració d'una víctima, té capacitat per a qüestionar el nucli essencial del seu relat, però quan la variació recau en aquest nucli i a més es constaten elements amb capacitat per a qüestionar manifestacions sobre altres aspectes, la declaració, en ser l'única prova dels fets, no té la solidesa suficient per a erigir-se com a fonament de la condemna.

Amb això no volem dir que Verònica no expliqués la veritat ni que no hagués viscut una situació amb el processat susceptible de generar-li un patiment emocional, però les circumstàncies exposades impedeixen determinar sense cap dubte el que va succeir.

Finalment, el fet que siguin tres les menors que hagin denunciat agressions con violències per part del processat és cert que pot constituir un element de corroboració de la seva existència, però quan el testimoni de cada una d'elles per sí mateix no permet establir la realitat del que efectivament va succeir, la pluralitat de denúncies no és suficient per a acreditar la concordança dels seus relats amb la realitat, partint sempre que el processat està emparat pel principi de presumpció d'innocència i que qualsevol dubte ha de ser sempre interpretada en favor seu en aplicació del principi "*in dubio pro reo*".

Procedeix, en conseqüència, absoldre al processat del delictes d'agressió con violència sobre Verònica pel qual ha estat condemnat.

V.-CONSIDERANT:que l'absolució per tots el delictes pels quals ha estat condemnat Serge fa innecessari analitzar el recursos del Ministeri Fiscal i de l'acusació particular en quant pretenen l'aggravació de la condemna dictada pel Tribunal de Corts.

VI.- CONSIDERANT:que les costes es declaren d'ofici en haver-se estimat el recurs en aplicació de l' [article 354.2 del Codi de Procediment Civil](#)

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra La Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, en nom del poble andorrà,

DECIDEIX

1.- ESTIMARel recurs interposat per la representació d' Serge.

2.- REVOCARla sentència dictada pel Tribunal de Corts en data 10 de desembre de 2025 en la causa TC-6000056/2025 i, en conseqüència:

ABSOLDRE Serge del delictes major d'agressió con violencia constitutiva de violació en grau de temptativa, del delictes major d'agressió con violencia, del delictes major d'agressió con violencia constitutiva de violació i del delictes major d'agressió con violencia, pels quals va ser condemnat.

3.- MANTENIRel pronunciament de la sentència recorreguda respecte a l'absolució del delictes major d'agressió con violencia constitutiva de violació agreujada, essent la víctima especialment vulnerable per raó de la seva edat i/o realitzada amb prevalença d'autoritat, de superioritat o amb abús de confiança, i del delictes major d'agressió con violencia amb abús de confiança.

4.- DECLARARd'ofici les costes causades.

Trobant-se Serge privat de llibertat per aquesta causa, s'acorda la seva immediata posada en llibertat.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.